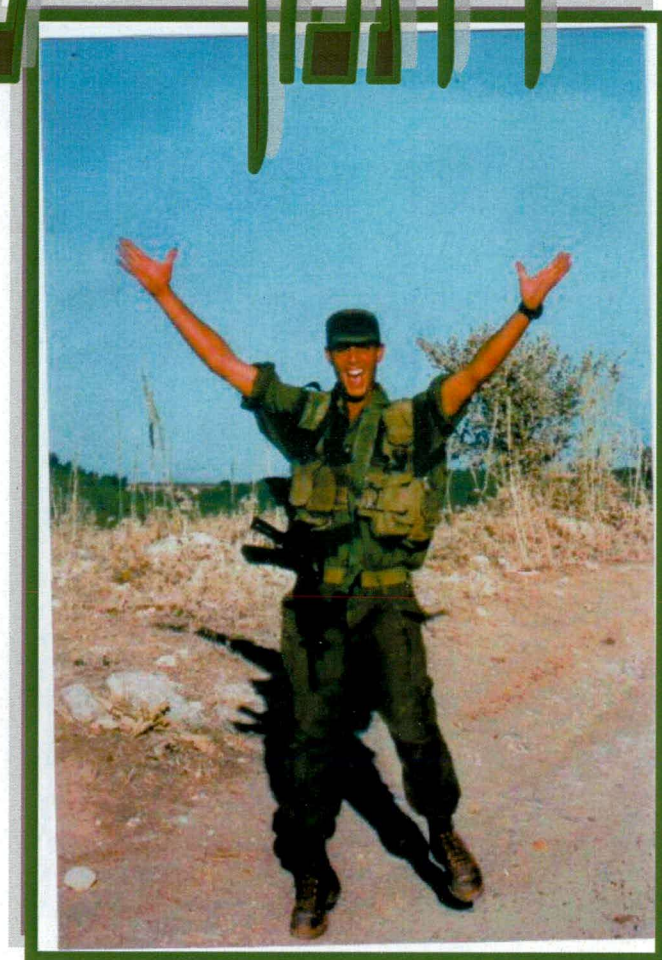


רוחם "רוחמן" שרבים



תשע"ג

בהשתתפות תלמידי בויאר:

ירדן אמסלם

עידו כהן

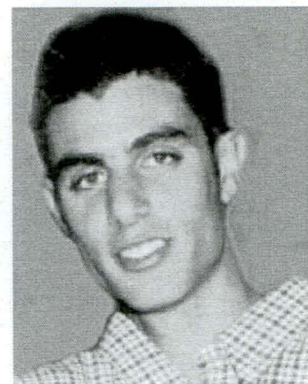
בהנחיית הסטודנטית:

מרים שמחון



סמל

שרביט, רתם



בן טליה ודוד. נולד ביום כ"ח בשבט תשל"ז (16.2.1977) בירושלים. מילדותו, זכה רתם לכינוי החיבה "רותמן" מפי בני משפחתו. ילדותו ובגרותו עברו עליו בשכונת גילה, שם גדל והתחנך. ילד רזה ושובב, שנוהג להלך על קצות האצבעות ומתקדם בתנועות מוזרות, כמחקה את ריקודי השחורים. כבר בגיל חמש גילה נטיות לקראטה והתמיד בכך בשלוש עשרה השנים הבאות. רתם החל ללמוד בבית-הספר היסודי "גילה א'" והמשיך לתיכון "מקיף גילה", שם סיים את לימודיו במגמת מחשבים וביולוגיה. מכור היה לצפייה בתוכניות טלוויזיה, בין אם בסרטים מצוירים ובין אם בסרטי אימה, ונצמד למסך לשעות ארוכות. בהגיעו לכיתה ח' החל רתם להתאמן בקראטה בשיטת שוטוקאן. הוא נתפס לעניין, השקיע פעמיים בשבוע ממצו ומזמנו, השתפר באופן משמעותי והתקדם לחגורה חומה. בנוסף לכך שיחק כדורסל בקביעות. בהמשך, עבר קורס מדריכי שחייה וקורס מדריכי קראטה. חופשת הקיץ של שנת 1994 התאפיינה בעיסוקים אינטנסיביים אשר חישלו את גופו ואת רוחו של רתם - הוא יצא לאימון מיוחד מטעם אגודת הקראטה, במהלכו עבר הכנה למבחן לקבלת חגורה שחורה. האימון היה כרוך במאמצים פיסיים ונפשיים תובעניים ורתם עמד בכך בכבוד. במקביל, התכונן לגיבושים של יחידות מובחרות בצה"ל, עבד כמדריך שחייה וכמדריך קראטה בקייטנת ימק"א ועבר השתלמות בירי באקדח. בסיום כיתה י"א, החל רתם לעבוד כמפיץ בחברה המשווקת מוצרי מזון בריאותיים. במהלך חופשת הקיץ התקדם בסולם הדרגות של החברה והיה למפיץ בכיר. רתם ידע כי כדי להצליח יש להשקיע ובהיותו בעל מוטיבציה גבוהה, מוח מפולפל ולשון משכנעת, הפך לאיש עסקים ממולח. וכך, על אף שהחלה שנת לימודיו האחרונה, טס רתם לברלין, לכנס גדול של החברה, אליו הגיעו כל חברי "נבחרת העולם". רתם למד למבחני הבגרות ובמקביל, ניהל עסק עצמאי מהבית. באמצע שנת הלימודים החליט לטוס לאנגליה לבקר חבר, ועזר לו לפתח את העסק באזורו ולצרף אליו אנשים נוספים.

רתם היה אדם אופטימי, שאהב את החיים והשכיל לנצלם. ידוע היה בציניות שלו ובחוש הומור מפותח וחיוך תמידי נסוך היה על פניו. מספרת אחותו: "פעם מישוהו אמר לי שאתה אוכל את החיים כאילו היו תפוח עסיסי שרוצים לאכול ממנו עוד ועוד ועוד...". גם לאחר שנהרג בן דודו מפיגוע חבלני בבית ליד, ידע רתם למצוא כוחות נפש ולהמשיך הלאה, כשהוא מעודד את בני משפחתו. הוא ניצל היטב את התקופה

שלפני גיוסו: טייל ביוון עם חברים וכאשר חזר ארצה החל לעבוד בבית החולים "הדסה עין כרם" כאח כלכלה. במסגרת תפקידו היה מחלק ארוחות לחולים, ובדרכו המיוחדת כבש את לב העובדים והחולים כאחד. במשמרת של רתם, ידעו החולים, מובטחת להם ארוחה טעימה - גם אם הדבר כרוך בבישול עצמי במטבח של בית החולים או בהבאת מטעמים ממטבחיה של אמו. מסירותו של רתם גרמה לאחת המאושפזות, ששכבה בשמירת הריון, לקרוא בשמו לבת שנולדה. במהלך התקופה אותה רתם על ידי חיל הים וזומן למבדקי גיבוש בקומנדו הימי, עבר בהצלחה גיבוש בן שבוע לקורס טיס והתקבל לקורס. בטרם התגייס עוד הספיק לבלות בנעימים בתורכיה, עם חברתו דקל.

במחצית חודש ינואר 1996, התגייס רתם לקורס טיס והספיק לטוס חמש עשרה טיסות, עד שנשר בתום שלב המכין. הוא התקבל לסיירת הנח"ל, עבר קורס סיירים ואימון מתקדם והיה לסייר לוחם. רתם השקיע, כהרגלו, והתוצאות לא איחרו להגיע. אהוד היה מאוד על חבריו ומפקדיו לצוות. הוא נבחר לצאת לקורס צלפים.

ביום כ"ב בשבט תשנ"ז (30.1.1997) נפל רתם בקרב בלבנון. רתם עלה ללבנון לביצוע מארב לילה בגזרת טייבה - הגזרה המערבית של איזור הביטחון. הוא הלך בראש הכוח עם מפקד הצוות. באזור מוצב "אל קוצר" עלה הכוח על מטען צד שהטמינו המחבלים. המטען התפוצץ ורתם נפגע ונהרג. עמו נפלו סגן יונתן צירקל וסמל גיב סדן. חייל נוסף נפצע. רתם הובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. בן עשרים היה בנופלו. הותיר הורים ושתי אחיות - קרן ושני. לאחר מותו הועלה לדרגת סמל.

העיתונות סיקרה את נסיבות נפילתם של רתם וחבריו. לאחר מותו קיבלה המשפחה ממכון וינגייט את תעודת מדריך קראטה שלב א', אותה אמור היה רתם לקבל. משפחתו הנציחה את זכרו, בין השאר, בפרוכת ובספרייה תורנית אשר הוכנסו לבית הכנסת הספרדי בשכונת גילה.

במכתב התנחומים למשפחה השכולה כתב הרמטכ"ל אמנון ליפקין שחק: "רתם שירת כלוחם בפלוגת הסיור של חטיבת הנח"ל, ותואר על ידי מפקדיו כחייל בעל תושייה, שנטל חלק מרכזי בגיבוש צוותו והפגין נכונות לעזור ולסייע לסובבים אותו בכל עת." מפקד היחידה כתב למשפחה: "רתם היה דמות מרכזית בצוות, חבר ולוחם מהטובים שיש לנו. רתם נטל חלק מרכזי בגיבוש הצוות. מותו ללא עת משאיר חלל גדול, אשר לא יתמלא. רתם יחסר לנו כלוחם, ובעיקר כאדם וחבר."

(דף זה הוא חלק ממפעל ההנצחה הממלכתי 'זכור', שנערך ע'י משרד הביטחון)

נזכר את פולם

כל הזכויות שמורות © 2009. מדינת ישראל, משרד הביטחון.

Copyright © 2009. The State of Israel, Ministry of Defense. All rights Reserved.

דבר הסטודנטית

את פרויקט ההנצחה של "יד לבנים" אני מלווה שנה שנייה. פרויקט הנצחה זה הינו פעילות חינוכית וערכית המחברת אותנו עם לוחמינו שנפלו ומקשרת בין הדור הצעיר שחי בהווה לבין ההיסטוריה החשובה של ארצנו. השנה ליוויתי במהלך הפרויקט את התלמידים מבית הספר בויאר. התלמידים נתבקשו להנציח את הנופל רתם שרביט משכונת גילה בירושלים. בתפקיד שמילאתי כמלווה של הקבוצה התפעלתי גם אני מדמותו של הנער רתם, איך הוא הספיק לטעום הרבה בחייו הקצרים, איך הוא מילא אותם בתוכן ומשמעות, איך הצליח להשיג כמעט כל דבר עם חיוך (=

אין ספק כי פרויקט זה הינו פרויקט חשוב על מנת שנזכור ונלמד מהנופלים לחיי היום יום שלנו ועל מנת שהנוער בבתי ספר ימצא את עצמו עוסק בנושא חשוב זה גם מעבר לימי הזיכרון הקבועים במהלך השנה.

שמחתי לקחת חלק בפרויקט זה ואשמח להמשיך ולקחת בו חלק. בהזדמנות זו אני רוצה לומר תודה לכל המסייעים בפרויקט – תודה והערכה גדולה למשפחת שרביט היקרה על שחשפו בפנינו את סיפור חייהם באירוח לבבי ומשתף לכל אורך הדרך! זכינו ללמוד על דמותו המיוחדת של בינכם היקר, רתם הי"ד ומה מקור הכוח שממנו שאב – אתם!!!

תודה למנהלי הפרויקט ממשרד החינוך ולארגון "יד לבנים" וכל העוסקים במלאכת הקודש של הנצחת הבנים.

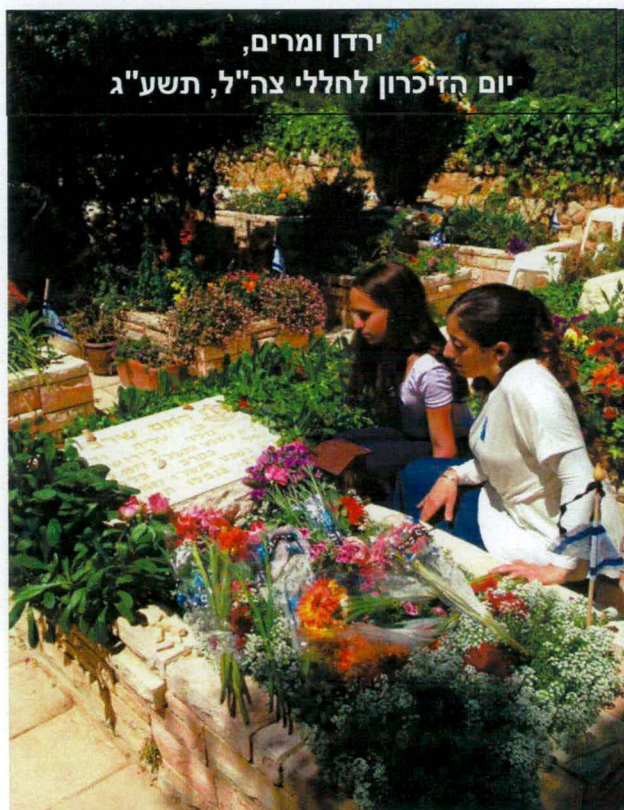
ואחרונים חביבים, תודה לתלמידים, ירדן אמסלם ועידו כהן, שלקחו איתי חלק בפרויקט חשוב וערכי זה כל אחד בהתאם למידת הרצינות שלו, אין לי ספק כי פרויקט משמעותי זה ישפיע עליכם בחיבור לעם ולארץ.

ברכה והצלחה!

מרים שמחון

מכללת אפרתה

מכללה אקדמית לחינוך



דבר התלמידים

ירדן אמסלם: תהליך העבודה על החוברת ועשייתה, היה מאוד משמעותי עבורי. בתוך התהליך, ניתנה לי ההזדמנות להכיר ולדעת את קורות החיים של רתם, ולהתפעל בכל פעם מחדש מאישיותו הנפלאה. תכונותיו של רתם והסיפורים הנוגעים בו, הפתיעו והפליאו אותי כל פעם מחדש. הסיפורים ששמעתי וקראתי על רתם, כל הזמן גרמו לי לחייך, ותוך כדי החיוך שלי, ראיתי את החיוך היפה של רתם, כפי שרואים בתמונות. ככל שהעמקתי בדמותו של רתם ומעשיו, הבנתי כיצד המעשים של האדם משקפים את תכונותיו. כעת, לאחר שהכרתי את דמותו, אני רואה אותו כדמות שאני מעריצה, ויכולה ללמוד ממנו את חשיבות האופטימיות, שמחת הנעורים ואת אהבת הזולת. במשך כתיבתי את החוברת, הבנתי כמה רתם ניצל את ההזדמנויות שהחיים הביאו לו, והשכיל להשתמש באופיו הנהדר והכובש לצורך הדברים שרצה לעשות. רתם לימד אותי אהבת החיים וניצולם מה היא, ואת החוזק ואת עוצמת כוח הרצון שטמון באדם.

אני רוצה להודות למשפחת שרביט על כך שחלקו איתי סיפורים מעניינים ומרתקים על רתם, ושנתנו לי הזדמנות להכיר נער עם עוצמות אדירות. אין ספק, שהאופי של רתם, הושפע מאופייה של המשפחה, שמתבטא בנתינה וסבלנות עצומה. סיפורו ודמותו של רתם, יישארו איתי תמיד, ויהוו לי מקור השראה.

עידו כהן: בפרויקט זה למדתי שבתור עם נרדף שזוכה לעצמאות וריבונות בשטח משלו יש מחיר לביטחון שלנו וכל אחד מאיתנו בתור אזרח שרוצה להמשיך להעניק לנו כעם את הזכות להתקיים ללא חשש לביטחוננו צריך לתרום למדינתו בשירות צבאי או מדיני לא משנה איך וכמה אך העיקר הוא לתרום בחזרה, כי חיינו אינם מובנים מאליהם ומחירים משולם בדמי אחים שאותם אנו לא שמים בראש מחשבותינו בחיי היום יום. למדתי שהחינוך שאנו משרים בבית ובבתי הספר בתור מורים, הורים וחברים משפיע על דעות של אחרים ומורה להם לקבל את ההחלטות המתחשבות ביותר הדואגות לכלל ולא ליחיד.

אני חושב שכולנו יכולים לקחת את רתם כדוגמה אישית לבנאדם אשר ערכיו הובילו אותו וכאשר קיבל על עצמו משימה ביצע אותה בדרך הטובה ביותר, בכל תחום בחייו. אם זה בלימודים, עבודה וכן בשירותו הצבאי.

אני בוחר לקחת את האהבה שניתן לראות בין בני משפחתו של רתם ובין רתם
למשפחתו ולדברים החשובים לו, וליישם אותה בחיי, לא בכל יום מבחינים באהבה כל
כך טהורה וגדולה.

בנוסף לכך אני בוחר לקחת את תשוקתו של רתם לגבי כל דבר אשר עשה בחייו,
באמת ניתן לראות שלא משנה במה הוא עסק הוא תמיד מילא את מקומו כמו שאיש
לא יכול... לא וויתר, העמיק, שיפר, ותרם.

פרח הרתם לפני חצוץ ימים

השיר נכתב על-ידי שרקה בת דודה של טליה לאזכרה של החודש הראשון.
שיר זה מוטבע בברונזה שבכניסה לאתר ההנצחה של רתם בגילה.

אלוהי שמיים, אלוהים אדירים
כמה צוד פרחים יפים רוצה אתה?
שירחב, שיכרחו ויבטח סביבתך.
האם לא די לנו לנו המשפחה?
או שמה פרח הרתם חסר היה פאינתק?

ומדוע לא הנחת לו
לפרוח ולקמול כשיח עתיר פנים?
הלן חלא תיפסק שפיכות הדמים?

אנא אלוהי שמיים, חוס על הצוללים
ולנו הנותרים, תן כח ותבונה
להבין מעשיך, למרות המהפומה

"וישכב וישן תחת רתם אחד. והנה זה מלאך נוגע בו..."
(מלכים א', פרט יט' פסוק ה')

רתם גדל והתחנך בשכונת גילה,
התאיים לקורס טייס ומשם עבר
לפלאות הסיוור של הנח"ל.
בתחילת 1997 עלה עם צוותו ללבנון
ובמהלך מבצע השטח נהרגו
רתם (הצלף), ניב (הקשר)
ויהונתן (מפקד הצוות)
מהתפוצצות מטען צד גדול.
רתם ניחן באהבה עצומה לחייו
חוש הומור ואהבת הזולת
והקפיד לתרום ולהתנדב לקהילה.

סיפור הנפילה



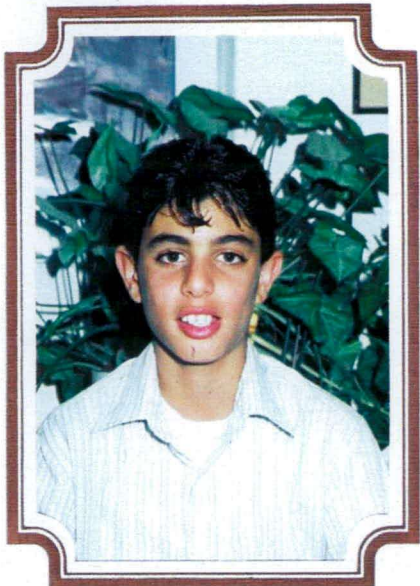
ביום כ"ב בשבט תשנ"ז – 30.1.1997 נפל רתם בקרב בלבנון. יחידת הסיור של רתם מחטיבת הנח"ל עלתה ללבנון בערב, לצורך ביצוע מארב לילה בן 48 שעות בגזרת טייבה - הגזרה המערבית של אזור הביטחון. כאשר הסיור היה בואדי עלמן ליד מוצב אל קוצר, עלה אחד הלוחמים מראש הכוח על מטען צד גדול שהטמינו מחבלים, המטען הוחבא בתוך חפץ שנראה כאבן רגילה. בהתפוצצות המטען התפזרו רסיסי עופרת וכדורים קטנים שגרמו לפגיעה הקשה בלוחמים. רתם, שהיה ראש הכוח מתוקף היותו צלף, צעד עם מפקד הצוות ועם שני לוחמים נוספים במרחק של כ-9 מטר לפני שאר החיילים. מהתפוצצות המטען כל ראש הכוח נפגע – חייל אחד נפצע, ו-3 נפלו: רתם הי"ד, מפקדו סגן יונתן צירקל הי"ד וחברו לצוות סמל ניב סדן הי"ד. סמוך לחצות הלילה התקבלו דיווחים ראשונים על הפיגוע הקשה שהתרחש בדרום לבנון. רתם הובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי הר הרצל בירושלים. יום הולדתו ה-20 חל ביום העלייה לבית העלמין בסיום השבעה.

שעות ספורות לפני שרתם נהרג, הלך דוד לאזכרה של חיליק שרביט, אחיינו, שנהרג בפיגוע בבית-ליד שנתיים קודם לכן. כשחזר דוד לביתו, אמר לאשתו



טליה, "כל כך קשה לי לראות את אחי אומר קדיש על בנו ואיך שהוא מתמודד עם מותו", והמשיך "אני לא הייתי יכול להתמודד עם מקרה כזה". באותו לילה, שעות מועטות אחרי השיחה, הגיעו קציני העיר להודיע לדוד וטליה על מות בנם בלבנון.

ילדותו



רתם ניסים נולד לטליה ודוד ב- כ"ח בשבט תשל"ז,
16/2/1977 בירושלים. הוא האח הקטן, הצעיר מקרן
והאח הגדול, הבוגר משני.

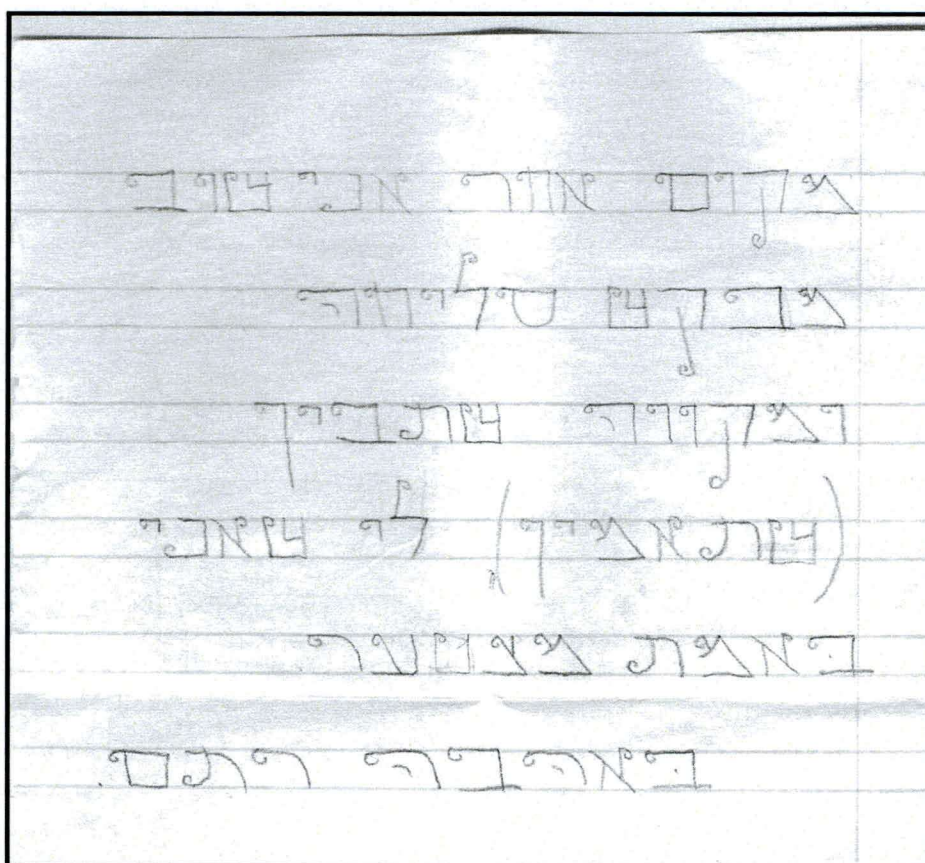
בחירת השם רתם היא מעניינת ומלווה בסיפור משפחתי. הוריה של טליה גרו
וגרים עד היום בדירת 2 חדרים בירושלים ברחוב הנרקיס (מרכז העיר), יום
אחד מתקשרת אליהם בת דודה שלהם מקיבוץ פלמחים ומספרת כי חברה
טובה שלה מהקיבוץ נכנסה להריון למרות הסיכונים שזה מעמיד אותה. היא
צריכה להיות קרובה לבי"ח הדסה כדי שאם תצטרך לטיפול רפואי תוכל לקבלו
בהקדם, הוריה של טליה הבינו מהר מה הסיפור דורש
מהם ופינו חדר בביתם לזוג הצעיר, רחל (רוחלק'ה)
וצביקה וכך במשך 8 חודשים התגוררה משפחתה של
טליה (הורים ו4 ילדים) בחדר אחד ובחדר השני הזוג
הצעיר. לצערנו רוחלק'ה נפטרה בלידה והיא ביקשה
לקרוא לבנה רתם (כמו פרח הרתם). מקרה זה הותיר
רושם רב על טליה שהייתה אז כבת 10-12 והיא



החליטה שביום מן הימים תקרא גם לבנה רתם.

מתקופת ילדותו כונה על ידי קרוביו ומשפחתו המורחבת "רותמן". רתם גדל
והתחנך בשכונת גילה שם בילה את כל חייו, הוא למד בבית הספר היסודי
"גילה א" והמשיך לאחר מכן לתיכון "מקיף גילה" שם סיים את לימודיו במגמת
מחשבים וביולוגיה. מי שהכיר אותו מילדותו מעיד כי היה ילד רזה ושובב,
שנוהג להלך על קצות האצבעות ומתקדם בתנועות ריקודיות, כמחקה את
ריקודי השחורים שבזמנו היו דבר פופולרי. כבר בגיל חמש התחיל לפתח חיבה
מיוחדת לתחום הקראטה והתמיד בכך במשך שלוש עשרה שנה. ובהיותו

בכיתה ח' החל להתאמן בשיטת שוטוקאן, הוא השקיע זמן רב באימונים פעמיים בשבוע, וכך השתפר באופן משמעותי והגיע להישג של חגורה חומה. סוג ספורט נוסף שאהב במיוחד היה כדורסל. רתם היה מכור מושבע לטלוויזיה מגיל צעיר והיה מבלה שעות ארוכות מול המסך בצפייה בסרטי אקשן. הוריו של רתם אפשרו לו לעסוק בתחומים רבים עוד מתקופת היסודי מאחר שהיה תלמיד מצטיין וחרף שכל. הוא לא היה משקיע בלימודים מעבר לשיעורים, אך מוריו אהבו אותו, בזכות אישיותו והתנהגותו. בקרב חבריו ותלמידי הכיתה רתם היה מנהיג ומודל לחיקוי חיובי. בתקופת התיכון עיסוקיו מעבר ללימודים קיבלו משמעות נוספת. רתם המשיך להתקדם ולהתפתח בפעילויות הספורט שאהב אך הוסיף עיסוק נוסף ופיתח תחום נוסף כאיש עסקים ושיווק, ועבד כנציג מטעם חברת הרבלייף.



צוקים אחד אני צויב
צוקים סליחה
דצוקים צותביך
(צותביך) לי צמאי
באמת צצוקים
באהבה רתם

בכיתה ב' (בן 8), רתם ברח מבית הספר יחד עם אחד מחבריו ולא הגיע לשיעור, בשובבות אופיינית. לאחר מעשה הוא כתב מכתב סליחה לאביו.

תיכון

ר'תם למד במקיף גילה מכיתה ז' ועד י"ב..

ר'תם היה נער כריזמטי בעל קסם אישי מיוחד, כך מתארים אותו מכריו ומשפחתו. הוא היה שובב, חכם ושנון, ונער שאהב לעזור רבות לזולת ולמשפחתו ללא רצון לקבל תמורה או דבר מה מכך. בזכות האופטימיות בה ניחן, הוא היה כעמוד תמך ועזר למשפחתו ולחבריו גם ברגעים היותר קשים שחוו יחד (בן דודו, יחיאל (חיליק) שרביט, נהרג בפיגוע חבלני בבית ליד ולר'תם היה חלק משמעותי בחיזוק המשפחה).

ר'תם תמיד ניסה לטעום ממה שמציע העולם ככל האפשר. במהלך כיתה י', ר'תם עסק ושיפר את יכולותיו בתחום הספורט, כשעבר קורס מדריכי קראטה וקורס מדריכי שחייה. בסוף השנה, כדי להתכונן לקראת המבחן לקבלת חגורה שחורה בקראטה, יצא ר'תם לסדרת אימונים מרוכזים ומיוחדים מטעם אגודת הקראטה, בהם עבר סדרת מאמצים פיזיים ונפשיים ברמה גבוהה, בהם עמד בכבוד. במקביל לכך, התכונן לגיבושים של יחידות מובחרות בצה"ל. בחופש הגדול, עבד ר'תם כמדריך שחייה וכמדריך קראטה בקייטנת הקיץ של ימק"א, ועבר השתלמות בירי אקדח.

בלימודיו הוא הצטיין למרות שלא כתב בשיעורים דבר, הוא היה בא לבית הספר רק עם עט ופנקס שבו רשם רק את הנקודות החשובות בחומר. אהבתו למקצוע ביולוגיה התבטאה בכך שבמקצוע זה כתב את כמות החומר הגדולה ביותר בפנקסו, לעומת מקצועות אחרים. את הספרים חלק עם חברתו דקל שעליה גם סמך בכתיבת החומר במחברותיה, ואיתה למד לכל המבחנים, אם זה נקרא למידה – היא הקריאה לו את החומר מהמחברת והוא הקשיב לה.

בזכות הכריזמה שאפיינה אותו ובזכות לשונו המפולפלת, הצליח לשכנע מורים לדחות בחינות, להקל במטלות וכדו'. תלמיד שהיה לו צורך לשנות או לבקש משהו מהצוות החינוכי של ביה"ס היה הולך עם ר'תם או שולח אותו כנציג שלו.

כמעט תמיד זה הצליח. המורים סיפרו כי רתם היה נוגע בליבם ובדרכו הייחודית היה משכנע אותם בצדקת דעתו ולהם לא נותר אלא להסכים לדבריו



בבית הספר עם המורה
שולמית אלוני

בשמחה ובלב בטוח. בשלב הבגרויות חבריו התלמידים ציינו שוב ושוב "לדחות מבחן רצית? לרתם פנית!".

רתם היה נוהג להגיע באיחור לחלק מהשיעורים, ולמורתו לאנגלית, חווי, נמאס מכך. פעם אחת שהוא איחר, היא אמרה לרתם שאם יאחר עוד פעם אחת לשיעור שלה הוא לא יעבור את הדלת לכיתה. רתם, שאיחר פעם נוספת לשיעור שלה חשב על פתרון יצירתי. במקום להיכנס לשיעור מהדלת, הוא נכנס מתוך חלון הכיתה, כשכל התלמידים והמורה המומים ומופתעים מהיצירתיות ומהשובבות שגילה במעשה זה. המורה הכניסה אותו אחרי דין ודברים לשיעור, אך הפעם הבהירה לרתם ולכל התלמידים שאם תלמיד יאחר עוד פעם אחת, הוא לא ייכנס לכיתה - לא דרך הדלת וגם לא דרך החלון...

לאחר סיום כיתה י"א, התחיל רתם לעבוד כמפיץ בחברת הרבלייף, חברה העוסקת בשיווק תוספי מזון בריאותיים.

הוא היה נער חייכן ומצחיק, ושמחת נעורים תמיד עיטרה את פניו - דבר שניתן לראות מתמונות ולשמוע מסיפורים רבים, עד היום כאשר ההורים מספרים על "רתם" הם נזכרים בחיוך בשובבות ובחן שהיו לו.

חברת הרבלייף:



הרבלייף היא חברה בינלאומית למוצרי תזונה, הפחתת משקל וטיפול העור. החברה נוסדה בשנת 1980 והיא מעסיקה כ-5,000 עובדים בכל העולם ומפיצה את מוצריה באמצעות רשת של 2.1 מיליון מפיצים עצמאיים, המפיצים את מוצריה באמצעות שיווק רב-שכבתי. גיוס המפיצים נעשה על ידי השתתפותם בסמינר שבהם נתנו מפיצים ותיקים עדויות על הפחתת משקל ובריאות תוך שימוש במוצרים של הרבלייף. מוצרה הראשון של החברה היה שייק חלבונים שמטרתו

הייתה לסייע לאנשים לשלוט על המשקל שלהם. מוצר זה היה פריצת דרך בזמנו.

כבר בתחילת עבודתו במהלך החופש הגדול לאחר כיתה י"א, הוכיח את עצמו בזכות כוח השכנוע שלו, ההתמדה והרצינות שהראה. רתם התקדם בסולם הדרגות למפיץ בכיר, אחר כך למפקח ולבסוף כעובד בכיר בקבוצת ה world team - נבחרת העולם.

רתם ידע כי כדי להצליח יש להשקיע ובהיותו בעל מוטיבציה גבוהה, מוח מפולפל ולשון משכנעת, הפך לאיש עסקים ממולח. וכך, על אף שהחלה שנת הלימודים האחרונה, טס רתם יחד עם חבריו לעבודה לברלין לכנס גדול של החברה. לכנס הגיעו כל חברי "נבחרת העולם". רתם היה כשבוע בברלין, הכיר חברים חדשים, ונהנה מכל רגע.

את ההחלטה לנסוע, קיבל רתם ממש ברגע האחרון, בלילה שלפני הטיסה(!). הוא ביקש מאחותו הגדולה, קרן, לעזור לו בארגון המזוודה בערב. בבוקר החל

מרוץ נגד הזמן לארגן את הסידורים הרבים שנחוצים והכרחיים לקראת הטיסה, שנקבעה לשעה ארבע בצהריים. את אחותו שלח רתם לצורך קניית כרטיסי הטיסה והרשמתו לטיול. בינתיים, הלך רתם עם אמו ההמומה מהחלטתו להצטרף לכנס להוציא דרכון. גם כאן נעזר רתם בכישורים החברתיים שלו ובכושר שכנועו, הוא התקשר לאבא של חברו, שכיהן אז בתפקיד בכיר במשרד הפנים, למרות שהוא שהה באותו יום בירדן, ביקש ממנו שיעזור לו לזרז את הליך הוצאת הדרכון וידאג כי יקבל אותו תוך כמה שעות. כמובן שרתם הצליח במשימה, ולאחר שקיבל את הדרכון, נסע עם אמו להוציא קצת כסף לטיול מהבנק, לאחר שדאג כי ישאירו אותו פתוח עוד כמה דקות עד שיגיעו ממשרד הפנים. אחרי כל הארגונים רתם יצא לנמל התעופה עם אחותו כשעה לפני הטיסה, כשהיא נוהגת במהירות גבוהה מחשש להפסידה. כשהגיעו לשדה התעופה התברר למזלו שהטיסה נדחתה בכמה שעות. רתם טס לברלין ועשה שם הרבה כיף מלבד השתתפותו בכנס. אביו, שהדריך באותו יום טיול בצפון לא ידע על החלטתו של רתם לטוס ועודכן על כך כשהוא כבר הגיע לברלין.

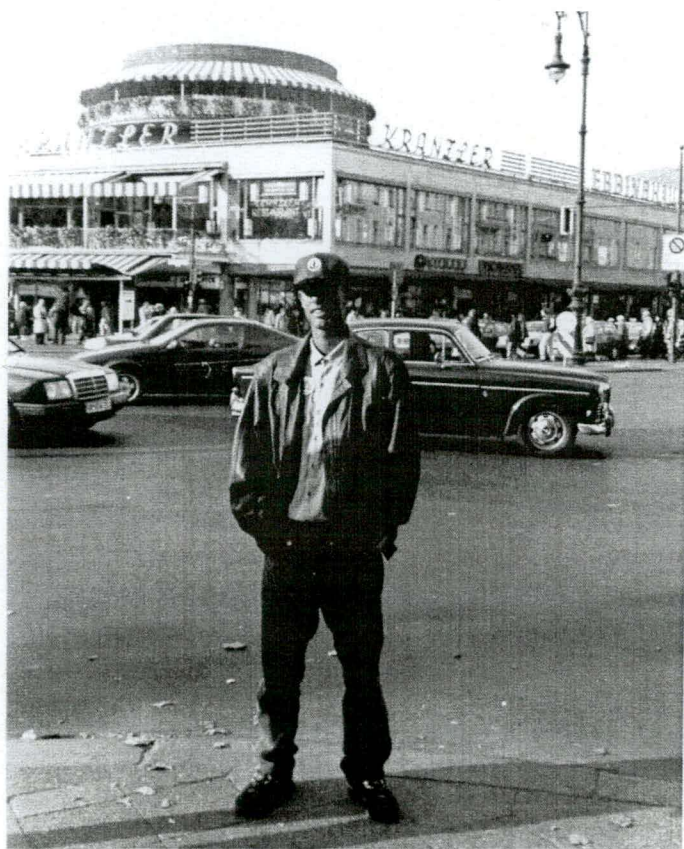
כאשר שב לספסל הלימודים המנהל חשש כי השפעתו של רתם שכאמור היה "המנהיג" עלולה כעת להיות שלילית ולהקרין חוסר רצינות במסגרת הלימודית ולכן לאחר התייעצות עם טליה, אימו של רתם, שהייתה מורה בצוות החינוכי (מורה לחנ"ג ורכזת) הוחלט על סילוקו של רתם מבית הספר לאלתר. רתם הגיע לשיחה עם הצוות החינוכי והוריו ובמקום להתנצל ולקבל את ההחלטה הצליח רתם בכישוריו המיוחדים לשכנע את המנהל מדוע החלטה זו שגויה מיסודה. טרם הפגישה כאשר רתם המתין מחוץ לחדר המנהל הוא לא "בזבז" את זמנו ושכנע את מזכירת המנהל לקנות ערכת הרבלייף. למעשה, במקביל ללימודיו ניהל רתם עסק עצמאי מהבית.



באמצע שנת הלימודים, בכיתה י"ב החליט רתם לטוס ללונדון שבאנגליה לבקר חבר קרוב, גיל הרלי, שהיה לו מישראל. מטרת השהות של רתם הייתה לעזור לחבר לפתח את העסק באזורו, ולצרף אליו עוד אנשים. בזמן בו רתם תכנן לשהות באנגליה, הייתה אמורה להתקיים בחינת הבגרות באנגלית, ובעזרת לשונו המפולפלת הוא הסביר להורים כי אחת ממטרותיו בטיסה היא לשפר את יכולת דיבורו באנגלית לקראת הבחינה בעל-פה. הוא שכנע לא רק את ההורים אלא גם את המורה הקשוחה לאנגלית לדחות לו את מועד הבחינה, בטענה שהוא טס לשם על מנת לשפר את יכולותיו וידיעותיו באנגלית. ושוב הוא הצליח במשימת השכנוע, וטס לאנגליה. כשחזר לארץ, הוא השלים את בחינת הבגרות, קיבל בה 100, המשיך ללמוד לשאר הבגרויות ולעשותן בזמן. בסיום לימודיו, קיבל תעודת בגרות מלאה והתמחה במגמות ביולוגיה ומחשבים.

לאחר סיום לימודי התיכון, טס רתם עם החברים לטיול ביוון, רגע לפני גיוסו, שנקבע אז ל-31.7.1995. הוא טייל ביוון במשך כמעט שלושה שבועות, בהם היה באיים השונים של המדינה.

השתלמות של החברה בגרמניה

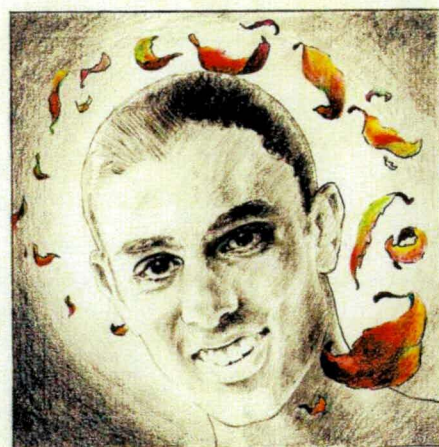
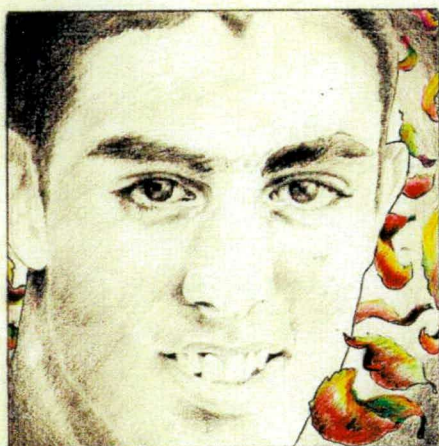


בין תיכון לצבא

לאחר שחזר רתם מהטיול עם חבריו ביוון, התחיל לעבוד בבית החולים הדסה עין כרם כעוזר כלכלה. הוא החל בעבודתו במקום מאחר שנדחה תאריך גיוסו לאחר שעבר יום שדה במכון וינגייט ומשם אותר כמתאים לגיבוש לסיירת מטכ"ל. לאחר סדרת מבדקים שעבר, הוחלט להעביר את רתם כמועמד לגיבוש בקומנדו הימי, שם נערכו לו בדיקות נוספות, שאותן עבר בהצלחה. בהמשך, עבר גיבוש במשך שבוע לקורס טייס שאותו עבר בהצלחה. אי לכך מועד גיוסו נדחה לינואר 1996.

רתם עבד מספר חודשים בהדסה עין כרם, ובמסגרת תפקידו חילק ארוחות לחולים, ובדרכו המיוחדת כבש את לב העובדים והחולים. במשמרת של רתם, ידעו החולים, מובטחת להם ארוחה טעימה - גם אם הדבר כרוך בבישול עצמי במטבח בית-החולים או בהבאת מטעמים ממטבחה של אמו. מסירותו של רתם גרמה לאחת המאושפזות, ששכבה בשמירת היריון, לקרוא לבתה שנולדה בשמו. את עבודתו בבית החולים עזב לנוכח גיוסו המתקרב.

לפני גיוסו הספיק גם לטוס לטורקיה לבילוי עם חברתו דקל.



צבא

בתאריך 15.1.1996 התגייס רתם לקורס טיס, בו הספיק לטוס 15 טיסות עד שנשר בתום שלב המכין.

לאחר ההדחה מחיל האוויר, עבר רתם שוב ראיונות בבקו"ם על מנת לשבץ אותו ביחידה אחרת, הוא התקבל לפלס"ר הנח"ל שם שירת גם בן דודו חיליק שנהרג בפיגוע בבית ליד, רתם עבר קורס סיירים ואימון מתקדם והיה לסייר לוחם. שירת כחלק מצוות צירקל. רתם השקיע ונתן את כל כולו והתוצאות לא איחרו להגיע. אהוד היה מאוד על חבריו ומפקדיו לצוות. הוא נבחר כחייל מצטיין וכפרס זכה לצאת לקורס צלפים, אותו עבר בהצלחה. זו גם הסיבה שנבחר ללכת בראש הכוח ביום הנפילה עם מכשיר חד-עינית לראיית לילה.



רתם שרביט

16.02.1977 - 30.01.1997

במהלך שירותו בקורס טייס, באחד מסופי השבוע שהם לא יצאו הביתה. רתם התגעגע לשני, אחותו הצעירה, והחליט לכתוב לה מכתב.

בשיחה עם ההורים מסתבר כי הם רואים במכתב זה כמעין צוואה לחיים של רתם לשני.

להלן המכתב:

רתם כותב את אלתו (3 מרץ 1996)

לשני!

היי, מה המצב? מקווה שהכל בסדר. היום יום ראשון ה-3.3.96 שעה 14.00 ואני שוכב במיטה שלי בטרנינג, מקשיב לקסטה של אריק איינשטיין בטייפ הקטן של אבא.

הסיבה לכך שאני במיטה בזמן שכל החברה טסים היא שאני לא מרגיש כל כך טוב יש לי חום, אבל לא משהו רציני, אני מקווה שעד מחר זה יעבור כדי שאני לא אפסיד יותר מידי טיסות.

דרך אגב עברתי צ"ק 10 ואת בטח כבר יודעת את זה כי התקשרתי היום הביתה בגלל הפיגוע והודעתי לאמא באותה הזדמנות שעברתי.

היי, איזה צידוף מקרים אני שומע עכשיו את השיר "לנצח אחי" וזה שיר שתמיד מזכיר לי אותך כי נהגת לשמוע אותו הרבה אחרי שרבין נרצח.

רציתי באמת לשאול אותך איך את מרגישה עם כל הפיגועים שקרו בשבועיים האחרונים, אני מקווה שאת לא לוקחת את זה יותר מידי קשה, כי זה מה שהם רוצים לגרום לנו לאבד תקווה בשלום. אבל לדעתי אסור לנו לתת לכמות קטנה של קיצוניים לשנות את הדיעה לגבי כל הערבים, למרות שהמחיר שאנחנו משלמים הוא יקר מאד. אנחנו צריכים לשמור על היתרון שלנו עליהם שהוא לחשוב לפני שאנחנו עושים ולא לפעול לפי הרגש.

תרעי לך שכאן קשה לנו מאד לשמוע על הפיגועים שקורים ליד הבית שלנו ואנחנו תקועים בבסיס ולא יכולים לעשות כלום, הרי אנחנו חיילים בצבא הגנה לישראל ובעצם עדיין לא התחלנו לקחת שים חלק בהגנה השוטפת של המדינה, אבל אני בטוח שבתור טייס תהיה לי הזדמנות נהדרת להגן ולהילחם למען המדינה וזאת הרגשה טובה מאד.

אתמול באתם לבקר אותי ונהניתי מאד לראות אתכם. שמחתי מאד לראות אותך ואני מעריך מאד את זה שבאת עד לכאן כדי לבקר אותי, אני חייב לציין שאני מאד מתגעגע אליך ואני מקווה שתהיי בבית בשבת הקרובה כדי שנוכל לדבר קצת מה שלא התאפשר שהיית כאן (באשמתי).

שמעתי שאת מנסה לשכנע את ההורים להביא כלב הביתה ולדעתי זה רעיון טוב, אז דיברתי עם אבא על זה כשהייתם פה והוא אמר שהוא יחשוב על זה ושגם הוא רוצה כבר כמה זמן לקנות כלב, אבל הוא רוצה כלב גדול, אני לא בטוח שזה מתאים לך, בכל מקרה אני עוד אמשך לשכנע אותו, אבל את אל תגידו לו שסיפרתי לך.

שני, אני רוצה לספר לך שיש כאן אנשים ברמה גבוהה ששואפים להגיע רחוק ולעשות כל דבר באופן הכי טוב שיש ויש לי הרגשה שגם את מסוג האנשים שכשהם משקיפים אז יש תוצאות, עובדה רואים את זה בלימודים. בקיצור אני רוצה שתמיד תציבי לך מטרות גבוהות ואל תסתפקי מראש בציון נמוך או אפילו ב-95 וזאת עצה לכל החיים וגם בצבא.

לידיעתך, בעוד ארבעה חודשים מתחיל קורס טייס שכולל גם בנות כך שהחלום לטוס ולעבור קורס טייס יכול להיות גם שלך. אז על תפסיקי לשאוף לא בצבא ולא אחרי הצבא.

שני, עכשיו כשאת לבד בבית, את היחידה שרואה יום יום מה קורה עם אמא ואבא. זה התפקיד שלך לדאוג שהכל בסדר איתם למרות שבדרך כלל הם מסתירים את זה. צריך לקרוא בין השורות ולהבין לבד מתי לא להרגיז אותם ומתי צריך לעזור יותר או אפילו מתי סתם לארח להם חברה ולא להשאיר את אמא כל היום בבית לבד כשאבא עובד. אני סומך עליך שאת מרגישה לבד ופועלת בהתאם.

טוב, אני אסיים ואלך לישון קצת לפני שכולם יגיעו ויעשו רעש.

תודה רבה רבה על המתנה המקסימה שקנית לי, סיפרתי לכולם באוהל שקנית לי ג'נס ממש יפה, יותר ממה שהיית בוחר לעצמי.

מחכה לדאית אותך

אחייך הגדול (והיפה והחכם והגבוה והמקסים...) - רתם.

צוות צירקל





מצפה רתם

לאחר שרתם נהרג, עוד בזמן השבעה, טליה הביעה את רצונה להקים מצפה לזכרו, כיוון שלדעתה הוא התפעל מאוד כבר מגיל צעיר מיכולתה של הציפור לעוף, ומכך שהיא רואה את העולם מגובה השמיים. לאחר בירורים טכניים טליה ודוד הבינו כי מצפה יעלה כסף רב ולכן החליטו להקפיא את החלטתם עד להגעתם לסכום הנדרש. קבוצת תיירים מאוסטרליה, שטיילה עם דוד שרביט בכמה טיולים

ואף פגשה את רתם שבוע לפני מותו, הזדעזעה מאוד ממותו הפתאומי, וחבריה נרתמו לגייס כ-50 אלף דולר שעזרו להקמת המצפה. בנוסף, משפחת שרביט קיימה ערב לזכרו של רתם במינהל הקהילתי, בו המוזמנים תרמו להקמתו של המצפה. עיריית ירושלים העניקה את השטח ללא תמורה ואף התחייבה לתחזוקה, לגינון ולהקמת מרפסת תוחמת ותאורה. המצפה הוקם בשכונת גילה, ברחוב צביה ויצחק, ונמצא באחד מהמקומות הגבוהים שבשכונה. ממנו ניתן להשקיף על ירושלים לרוחבה - מהר הזיתים ועד למושב אורה. לאחר כמה שנים של עבודה ותכנון המצפה, נערך ביוני 2003 טקס חניכת המצפה. בטקס המכובד נכחו מאות יידידים, חיילים, בני משפחה ו-20 נציגים מאוסטרליה.

ראש העיר דאז, אהוד אולמרט נכח בטקס ונשא נאום מרגש וסוחרף בו ציין את החוסן של בני משפחת שרביט, שחמישה מבני המשפחה הקרובה המורחבת, נהרגו בקרב על משמר הארץ (שני בני דודים של טליה, דוד של דוד, אח של דוד ואחיו של



משפחת שרביט
The Sharvit Family



"מצפה רתם"
"MITZPEH ROTEM"

The Sharvit Family and The Municipality of Jerusalem request the pleasure of your company

at the opening ceremony of the memorial "MITZPEH ROTEM"

in memory of ROTEM SHARVIT who fell on Yom Kippur, 10.10.1997

in the presence of the Mayor of Jerusalem, Ezer Weizman

on Monday, June 19, 2001 at 17:00 at the inauguration of Yitzhak Yehuda and Yehuda Sharvit in the same neighborhood. Jerusalem

Program: Words in memory of Rotem Sharvit and Ezer Weizman, The Sharvit Family, 10:00, Jerusalem City

המחנה הירוק והחמים והחמים

המחנה הירוק והחמים והחמים

המחנה הירוק והחמים והחמים

המחנה הירוק והחמים והחמים

המחנה הירוק והחמים והחמים

המחנה הירוק והחמים והחמים

דוד), ואמר שמכאן מובן שהאופטימיות שרתם ניחן בה, מעידה על העוצמות בהן צמח והתחנך רתם. אולמרט גם פירט על נסיבות מותם של כל החמישה, והפגין את הערכתו כלפי המשפחה כולה. בסיום הטקס לאחר חשיפת האנדרטה והנאומים שר הזמר דוד דאור. כאשר הוא שר את השיר המרגש "תשמור על העולם ילד" היה זה זמן דמדומי החמה. אביו של רתם, דוד, מספר כי עברו זוג יונים בשמיים, ועבורו זה מה שמסמל כל כך את רתם שלו שתמיד רצה והיה משוחרר כציפור. ואף ניתן לראות זאת כמעין סמל לשלום שרתם רצה בו כל כך. גם כשהוא מתאר את הסיפור היום עדיין רואים איך הוא מתרגש למרות השנים שחלפו מאז פתיחת המצפה.

בכניסה למצפה מוצבת אנדרטה, מעשה ידיו של הפסל גדי פריימן מקיבוץ משמר דוד. הפסל העשוי ברונזה ואבן דולומיט, מבטא את פני השטח הסלעי שבו התרחש הפיצוץ בלבנון. בחלקו העליון של הפסל נראות להבות האש שהתפשטו בעקבות הפיצוץ. על האנדרטה נחרטה איגרת שמילותיה לקוחות מתוך שיר שנכתב לזכר רתם: "אנא אלוהי שבמרומים – חוס על העוללים ולנו הנותרים, תן כוח ותבונה להבין מעשיר, למרות המהלומה".

באותיות קטנות בקצה הלוח מובא ציטוט מספר מלכים א' יט, המספר על אליהו הנביא: "וישכב ויישן תחת רתם אחד והנה זה מלאך נוגע בו..."

המצפה מושך אליו הרבה תושבים ותיירים, הנהנים מהנוף המרהיב שנשקף ממנו. במקום ישנה פינת חמד ובה שפע פרחים, ספסלים למנוחה, ולוח תבליט המאפשר התמצאות באתרים הנשקפים מהמצפה.

בימים אלה נבנה פרויקט מגורים על יד המצפה, בו יגורו בעתיד הזוג שרביט. בצירוף מקרים או שלא, חלון חדרם פונה אל המצפה ומשקיף אל נופו.



"איפה ישנם

עוד אנשים

כמו האיש

ההוא.."

דברים לזכרו

סמל רותם שרביט ז"ל

בן טליה דוד
נולד בירושלים

כ"ב בשבט תשל"ז, 16/2/1977
תאריך גיוס: ינואר 1996

נפל בפעילות מבצעית

כ"ב בשבט תשנ"ז, 30/1/1997
שרת בחטיבת הנח"ל

יחידה: מל"ר נח"ל

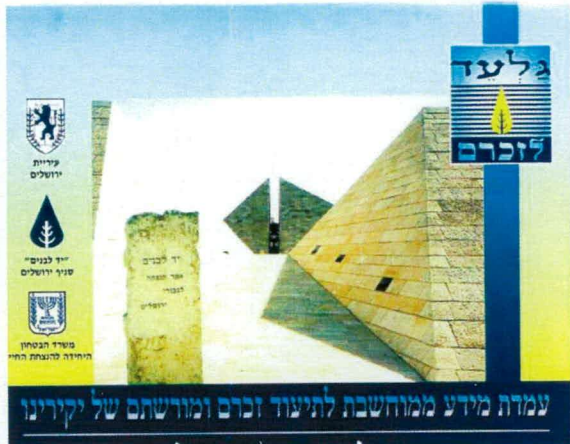
מקום נפילה: דרום לבנון

אזור: לבנון

נקבר בירושלים - הר הרצל

אזור: הר הרצל, 9 שדרה, 12, כפר 4

בן 19 בלבד



עמדת מידע ממוחשבת לתיעוד זכרם ומורשתם של יקירינו



1999

יום הזיכרון תש"ס

לכני החגיגות:
זוכרים את
הנופלים

בעקבות בתי עלמין צבאיים בכל חבלי הארץ נערכו טקסים וטקסי אהבה ל-20,700 הנופלים במערכות ישראל. "הנופלים הוותיקים אחריהם חלל שלא יתמלא לעולם". אמר ראש הממשלה אהוד ברק למשתתפות הטקס בדרום. בטקס המרכזי בחר הרצל בירושלים. השנה נערכו לראשונה טקסים למחוז השרון המרכזי. גם טקס ממלכתי נערך לזכר קורבנות הטורף. בטקס בריקא, ליד האגודת החללי משמר הנגב, נערך לראשונה טקס זיכרון ממלכתי ראשון לחללי מ"מ. בפני טקסית שבכנסת ואספו מן העדה הדרוזית כדי לחלום כבוד ל-184 חללי העדה. בטקס המוביל, נערך טקס לחללי העדה הדרוזית ליד האגודה המוסלמית בבית שמש. התקיים טקס עם חנוכיית ליל 1,1,1 חללי חיל האוויר. ואילו בעמק, נערך בני השמחות השכולות על ארבעת חופי הים. חופי הים הלבן לזכרם שדומגן על ידי כמה מהמשתתפים בטקס. נחשונים. מתייחדים בחדר הרצל בירושלים. צילום: מלחם 90

אתר זכרון בבית"ס של רותם

יום הזיכרון
לחללי מערכות
ישראל

"נולדנו לאותה משפחה"

השיר נכתב על ידי אדוה אורן, בת דודתו של רתם (בת אחות של טלי), לאזכרה של השבעה, והוא הולחן לאזכרה של החודש.



שז הנלך

חילים: נולדנו לאותה משפחה
לחן: עדי חייט
שירה: מיטל סידון
ציבור: יניב שושן
תזמורת: יניב שושן
הפקה: תזמורת: יניב שושן
זמן: 4.00 דקות
איור תמונת חזית: אילן ליאור
הקלט באולפני שושן - 1997
עיצוב והדפסה: דפוס יובל ירושלים

חודש חיוניות על הגנינה בהפקה הראשונית של השיר
לעדי חייט - קלידים, שלומי הרצל - גיטרה חשמלית, סלג'וש - גיטרה בס, אורן סודרי - תופים

1161

רתם בן דודי .
נולדנו לאותה מציאות אתה ואני
חיי שפע אין סופי
שפע רגשי ושפע נפשי .
רתם בן דודי .
נולדנו לאותה משפחה אתה ואני
ואולי משום כך הכאב בלתי אפשרי .
אולי אם סבא וסבתא לא היו כה אהובים .
אולי אם דודי לא היו לי כה יקרים .
אולי אז היו הכאבים נסבלים .
רתם בן דודי .
נולדנו לאותה מיוחדת אתה ואני
וכברורה שבנכדים גם אני הענקתי חיים
לכן מידי ערב כשהאורות בביתי כבים .
אכנסה מטהר שלוש ילדים ...
רתם יקירי . רתם אהוב .
האם קר לך האם רגלובי
האם אתה בודד האם אתה עצוב
הרי אתה יודע רתם .
כמו שבחייך לא צעצת לבד
כך במוחך לא נותר אותך בצד!
אם קר לך נחאם את גופך באחשבות .
אם עצוב לך נשא אותך איתנו בלבבות .
אם אתה בודד תהיה שותף לנו לשמחות
תסלח לנו רתם . אך אנו חייבים להאשיך לחיות .
רתם ילד פרא . רתם צמח בר .
מסולס לא בקטנו מאך צבר!
היה חופשי רתם . היה מאושר
הכה שורשים באבן
מלא את מקומך כאן בהר .

מכתב קטן מאיש אחד רחוק מכאן

מכתב מאבא דוד, אזכרה 9

הם היו 12 מתוך 23 לוחמים בצוות פל"ר שיצאו למארב לשם מניעת חדירת מחבלים מלבנון, 3 מהם לעולם לא שבו הביתה.

רתם וחבריו נפלו שבוע לאחר הג'ט-בשבת, שהוא החג המבשר על ליבול מחדש, על התחדשות ומחזור חיים חדש בטבע. עד כמה חבל שהטבע אינו מאפשר חידוש שכזה גם בבני - האדם! כי לנו המשפחות הנפגעות כמעט וניפסקו החיים מלכת!

מאז לכתב מאיתנו, רתם יקירי, אמא ואני מסתובבים בבית חסרי מנוח, והדבר הקשה ביותר עבורי הוא חוסר המעש, ברגעים אלו המחשבה מנוטת במהירות ישירות אליך, וגובר בי הצורך לשוחח איתך בדיוק כמו בעבר, להקשיב לחוויותיך, כפי שידעת לספר בדרך ההומוריסטית שהייתה אופיינית כל-כך לך.

יש בי הצורך להביט בעיניך השוכבות והבהקות עם הריסים הארוכים, ולעקוב אחר הליכתך הקפיצית המיוחדת רק לך, כמו לוחם קארטה שתמיד מוכן להסתער קדימה.

חסר לי כל-כך החיבוק הגברי שלך והנשיקה האבהית שלי.

שני חזרה לא מזמן מטוילה הגדול בו טיילה לאורך כל הדרך איתך, וכל חוויה קטנה או גדולה חלקה תמיד איתך! על פי משך הזמן שבילתה בחו"ל נראה כאילו עשתה טיול אחד בשבילה וטיול אחד בשבילך.

לקרן ואלי הנפלאים יש את אופיר המהממת, שכבר מדברת. לאחרונה, בביקורם בביתנו היא הצליחה להרעיד את בשמתי, כשהצביעה על תמונתך הממוסגרת ואמרה: "סבא הגה רתם!". לשמע דבריה גל עצום של עצב ושמחה שטפו אותי בעירובייה, ובדימויני ראיתי אותך משחק ומשתולל עם ילדת הפלא הזו, היחידה שמצליחה מאז העלמותך, להכניס אושר אמיתי לנפשינו המיוסרת.

זו לי ההזדמנות לספר לך, שחיליק בן דודך, שנהרג בפיצוץ בבית ליד, קיבל השבוע צל"ש יחד עם 8 מחבריו, על גבורתם, בכך שרצו לסייע לפצועים מהפיצוץ הראשון, למרות ההתראות המודיעיניות על אפשרות של פיצוץ נוסף. לעצמי הרב אכן היה פיצוץ שני בו נפלו ה-9 הנוספים.

במשפחתנו כבר קיבל יהודה קן-דרור במבצע קדש את אות הגבורה.

אכן רתם אתה שייך למשפחה של גיבורים ואני גאה בכם!

אתם והיילים נוספים רבים נתתם את חייכם למענינו, עצרתם בנופכם את מבקשי רעתנו, ולנו לא נותר אלא להצדיע לכם על כך, והמעט שביכולתנו לעשות למענכם זה אולי, שמירת האהדות וקירוב הלבבות בינינו.

אוהב מאד

אבא

מכתב מאמא טליה, אזכרה 12

רתם אהוב יקר

הדעת עדיין מסרבת להאמין שאנחנו נפגשים שוב בבית העלמין והפעם הגורל היכה בנו שבעתיים כי היום הוא יום הולדתך השלושים ושתיים

האמנתי שבשלב זה של חיך נחגוג כבר עם אשתך וילדיך שתהיה אחרי תואר שני בלימודיך וכאופייני לך נתגלגל מצחוק מבידותיך

קיוויתי - לראותך משתולל עם הילדים של קרן ואלי, פאר הנכדים קופץ, זורק, מעיף ומשחק מחבואים כפי שעשית עם נועה ועומר כשהיו קטנים

אני תוהה רבות, מה היה היום עיסוקך המבטיח

לאור הצהרותיך שתהיה איש עסקים מצליח ייחלתי מאד ללוות אותך במהלך חיך הארוכים לייעץ, לכוון ובעיקר לאהוב ולהרבות בחיבוקים

עדיין אני פעורת פה למר גורלנו המשותף בו נפרדו דרכינו באופן חד-כל-כך ובחטף לעולם רתם לא אוכל להתרגל שאינך פה איתנו

חסרונך כל רגע רק מעמיק המכאוב בנשמתנו

הלוואי - שקיים העולם הבא במרומים
הלוואי - שטוב לך במקום אליו הלכת לעולמים
הלוואי - שניפגש באחד מן הימים ונחזור להיות המשפחה בה כולם מאושרים.

בגעגועים עצומים, אמא



אזכרה ה- 15

קרב האחות הגדולה

עבור רוב האנשים ט"ו בשבט הוא חג המבשר טובות. חג בו מתחברים אל הטבע, חווים את הנטיעה והפריחה וטועמים את פירות ארץ זבת חלב ודבש. עבורנו ט"ו בשבט הפך להיות מועד המבשר על כך שבעוד שבוע תהיה אזכרה. וכמו בכל שנה, ברגע שיום ההולדת של אמא חולף, כולנו מתחילים לשקוד בהכנות לאזכרה. אין ספק שנוכחותכם כאן לאורך השנים היא שחיזקה אותנו ונתנה לנו את הכח להתמודד עם האבדן בצורה בה אנו מתמודדים. במהלך האזכרות, כל אחד מאתנו בני המשפחה לקח איתו משהו מהדברים אשר חלקתם עמנו - חיבוק, זיכרון משותף שהיה לכם עם רתם, קטע הקראה בו הוא מתאר את רגשותיו, שיר או מנגינה ושילב אותו בחיי היום יום שלו כך שישאב ממנו כח להמשך.

הנה כך אני מסתובבת בארנק עם קטע ההקראה של אילן בו כתב: "אני אומר לכם חד וחלק - כשאתם מחייכים, רתם פה" ובמגרה בארון שמורות לי מילותיה של מילי פרי (חברתי בלב ובנפש) שפונה לאמי אותה היא לא מכירה באופן אישי ואמרת לה: "ומה לעובר אורח אקראי וחסר חשיבות כמוני, בכאבכם ובשמחתכם? כה מעט יש לי להציע, כה תפל וזעזעורי. רק את שורשי לבבי, נימי נפשי ומעמקי רגשותיי. את קצות עצבי, תחושת בטני וים דמעותיי". וכשמשמיעים ברדיו את "יש בי אהבה והיא תנצח" אני רואה את אולם הספורט במתנ"ס ואת כולנו מתכנסים לשמוע "קווים לדמותו" וכשמשמיעים את "לאורך הים" אני רואה את צוות הפלס"ר במסע כומתה על שפת הים כפי שמופיע בסרט שערכנו עליך. ועוד הרבה זיכרונות, תמונות ותחושות המביאות אותנו לאן שאנו נמצאים היום. אין ספק, שללא אותה תמיכה כנה ומרגשת אותה אנו מקבלים מכם שנה אחר שנה - היינו עוברים את זה לגמרי אחרת.

נוכחותכם כאן, בירושלים הקפואה, באמצע יום עבודה, עצם הגעתכם מכל קצוות המדינה, פעם אחר פעם מחממת את הלב והנשמה וראויה להערכה אין סופית!! נדיר הוא שחמש עשרה שנים אחרי, כשכל אחד מאתנו נמצא בשלב כל-כך שונה בחייו וכמעט לכולנו התווספו ילדים ונכדים ממשיכה להגיע כמות כל-כך גדולה של אנשים לתמוך לחבק ולהתייחד. **ומכאן גם ההתלבטות עצומה.**

מצד אחד, במעמד הזה פעם בשנה אנו המשפחה, מוצאים את עצמנו מוקפים באהובים והיקרים לנו ביותר וכך גם משמרים אותך.

ואז מגיע רגע ההכרה הבלתי נמנע לסיבת היותנו כאן - היעדרותך. כך קורה שמעמד זה גובה מאתנו תעצומות נפש אדירות המתחילות כבר בשלב ההכנות ל"אירוע" והולכות ומתעצמות במהלכו. לכן, החלטנו שבשנים הבאות נסתפק בפרסום מועד האזכרה באתר האינטרנט על שמך - לכל המעוניין ובקיום האזכרה כאן בהר.

רתם,

מחר יום הולדתך ה- 35 ורציתי לספר לך על הפעם האחרונה בה ראיתי אותך. זה קרה לפני כשבוע וחצי, התעוררתי בבוקר בתחושת התרוממות נפש על שראיתי אותך בחלום. הימים היו ימים - אלה שלפני האזכרה, ובזיכרוני, ללא סיבה מיוחדת, פתאום הופעת. אני זוכרת איך אני מסבירה לעצמי שזה אפשרי כפי שגלעד שליט הגיע אחרי כל-כך הרבה זמן שהוא לא היה בחיק משפחתו ועכשיו זה נראה כל-כך טבעי שהוא חלק מהם. באותו אופן זורם וחלק אתה הופעת, ככה פתאום לקראת האזכרה של ה- 15 שנה.

אני זוכרת את עיניך הטובות החצי ירוקות חצי חומות מחייכות אליי בחום כאילו דבר לא קרה ולא היה פער של 15 שנים בהם לא התראינו.

כשהתעוררתי מהחלום חשתי תחושת החמצה מכך שבמקום להיות עסוקה בלחבק אותך, להרגיש אותך ולדבר איתך, אני עסוקה בלמצוא את אבא ואמא בין בליל האנשים ולומר להם שחייבים לוודא שרתם יעבור בין כל האנשים וייתן יחס אישי לכל אחד ואחת מהם. שהרי לא ייתכן שכל אלה המקפידים להגיע לכאן כבר 15 שנה ומייחלים לחיבוקך לא פחות מאתנו, לא יזכו לקבל ממך יחס אישי, חיבוק, או מבט בעיניים, מעין תגמול על כל שנות הציפיה וההמתנה לבואך.

בעודי מחפשת אותם, לומר להם זאת, אני רואה, בזווית העין איך אתה כבר מתערבב בין האנשים ועושה בדיוק את מה שרציתי.

זה מדהים בעיניי רתם, איך השכלת, בדרכך, להיפרד מכל אחד ואחת מאתנו ולתת לנו את התחושה שזה בסדר להמשיך הלאה ושאתה יודע שאנו נושאים אותך בלבנו.

אז תודה לך רתם, על הכוחות שנתת לי ולכולנו בחיבוקך החם והכל-כך "טבעי" ואנו נדאג לשאת אותו אתנו, יחד עם זיכרוןך הדוהה.

שלך-קרן.

שני האחות הקטנה

רתם שלי,

אני עומדת פה 15 שנה לאחר הפרידה המפתיעה והמאולצת ממך, ומתקשה להאמין שכל כך הרבה זמן עבר!

עם הזמן, השכלתי להבין שהביטוי "החיים חזקים מהכל" הינו מדויק, על אף שהוא לעיתים אכזרי. היו לא מעט רגעים שלא רציתי להאמין שכך הדבר, כמו למשל, ב"שבעה" שבמהלכה לא האמנתי שאחזיק מעמד עוד שבוע אחד בלעדיך, ולאחר השנה הראשונה, כשאני וקרן הצטרפנו לקבוצה של אחים שכולים ומישהי סיפרה שאחיה נהרג לפני 10 שנים, התקשיתי מאוד להאמין שגם אני אגיע לרגע הזה, כאילו חשבתי שאם לא אסכים להשלים עם העובדה שלא אראה אותך במשך 10 שנים, זה יאפשר לי להחזיר אותך אלי... אבל - "החיים באמת חזקים מהכל" וכמה שלפעמים מתחשק לי לשבור את הכלים ולצעוק לעולם שאני לא מוכנה להמשיך את החיים בלעדיך, אני מבינה לצערי הרב שזה לא יעזור ושכנראה הדרך היחידה בה ניפגש שוב היא אי שם בעולם הבא (שאגב, הרבה פחות מאיים מאז שאתה שם..)

אך הקושי שמלווה את חסרונך אינו פוסק!

אני מתקשה לעכל ולהשלים עם העובדה המרה שילדיה המדהימים של קרן (אופיר, פלג ואדיר) לעולם לא יפגשו אותך, וברגע זה יותר מאי פעם, מתקשה להאמין שלא תעמוד לצידך בחופה בחתונה שלי ושל יריב שתתקיים בעוד כשלושה חודשים! ושהגבר שאיתו אני הולכת לחלוק את חיי לא זכה להכיר אותך ואתה לא זכית להכיר אותו!!

כנראה שלעולם לא אצליח להתרגל לעובדה שאתה לא זמין פה בדרכים המקובלות עבורי, שאין לי אפשרות להתייעץ איתך (והרי תמיד היית רב היועצים עבורי), שאין לי אפשרות להתקשר אליך, לבקר אותך, לקנות לך מתנה, לבלות איתך, לחגוג איתך (כמו למשל את היומולדת שלך שחלה מחר), לראות אותך ולחבק אותך ושלא נדבר את ילדיך שבטח כבר היו חלק מחיינו...

מרוב תסכול, אני מוצאת את עצמי לפעמים מחזיקה את הפלאפון ביד ומנסה לנחש את מספר הטלפון שלך (כאילו הוא קיים איפה שהוא ורק לי אין גישה אליו!), במקרים אחרים אני נוסעת ברכב שלי והגעגוע אליך כל כך מציף אותי שאני מנסה לחשוב איפה אתה גר? ואיך זה ייתכן שאין לי שום דרך להגיע אליך?!

הגעגוע אליך רתם אינו מרפה ואינו נחלש אלא רק מחמיר עם הזמן. בשעה שדמותך האהובה מיטשטשת עם השנים, אנו פה צוברים יותר ויותר חוויות בלעדיך – וישנם רגעים שזה פשוט מרגיש בלתי נסבל!!

אז למרות הכאב העצום של חסרוןך, כולנו המשכנו בחיינו, ולמרות שפיזית אינך איתנו על פני האדמה, אנו ממשיכים בחיינו כיוון שאתה חי בלבו של כל אחד מהנוכחים כאן היום ובלבבותיהם של רבים אחרים בהם נגעת בחייך - וכך למעשה אנו חווים ומשמרים אותך איתנו!

בטוחה רתם שגם אתה ממרומים מתפעל כמו כולנו מההורים שלנו, שהם זן נדיר ומיוחד, שעל אף האבל הכבד המלווה אותם יום יום, הם ממשיכים לתפקד, להישאר אוהבים ומאוחדים כפי שתמיד היו, להיות הורים מדהימים וסבא וסבתא יוצאים מגדר הרגיל!! הרבה בזכות המשפחה והחברים – שאין מילים לתאר עד כמה הם תומכים ומחזקים את כולנו, ועל כך, תודה אינסופית מקרב לב!!

רתם שלי, הנחמה היחידה שלי, היא בכך שאני מאמינה בכל ליבי שאתה נמצא במקום טוב ושאתה מאושר! בטוחה שהיכן שאתה רק נמצא, אתה עושה חיים, אין לך רגע דל ושאתה קורע מצחוק את כל מי שבסביבתך!

אז כל מה שנותר לי לומר זה שתמשיך ליהנות ולכייף, אנחנו נתראה כשזמננו להיפגש יגיע עד אז - אוהבת אותך בלי סוף אח יקר שלי, אחותך הקטנה!



סבא שמעון כותב על רתם

האומנם רתם איננו?

רתם - נכדי היקר, נכדי התוסס חיים, השופע הנאור וחוס. היתכן שאתה מת? ממש מת? אלא חזור אלינו יותר? ואולי זה רק סיוט זווצתי של חלום שרוע וחולף?

היתכן שלא נראה יותר את צניק החומות הצדולות, היפות, המלאות שמחת נצורים? שלא נראה שוב את שיניק הצחורות הצדולות מחייכות אלינו בקול רם ומתנפנף, ושלא עוד נצכה להתבדח מהברקותיך? אמה? אלהים אדירים, אמה לא צמדת לימינינו בעת האסון הנורא? הרי הוא בסך הכל רק ילד. ילד שהתחיל רק עכשיו את חייו.

רתם, נכד היקר, קשה לי מאוד לדבר עליך בלשון צער, מה עוד שרק לפני שנה אחת בלבד, צלבת את ספסל הלימודים, בציני ראיתיך כילד תמיך ומאדל, ולא כמבוגר צעיר. נקטבת בטרג התחנת, לא הקת משפחה, לא היו לך בנים ונכדים כחוני. והנה אני, הסבא, שימי מתקדבים לסופס, צומד ליד קברך ומסתכל ציף מבעד ללרי הפרחים. הסבא קובר את הנכד, את פרח הרותם של המשפחה, ובליבי הססוע והשרוף, אני שאל את עצמי, אמה לא קוברים אותי תחתך. האלואי ויכולתי אני, שכבר הקמתי משפחה נהדרת. אני שימי ספורים, לו רק היה בידי להקבר תחתך, ולהצניק לך חיים, שנדעו בטרג צת, חיים טובים וארוכים.

לכורני, בימים עברו, כיצד מקפץ היית על קצות האצבעות כאייליה, כצופר קץ רגליים, ועם עוד כמה מהנכדים, היינו הולכים לבלות בסן הפצחון להחליק על אלפילות, לסן החיות, לסן סאקר לשחק בכדור על הדשא, או להחליק מלוצה של המפלצת, לא חשוב בדיוק מה עושים, ובציקר "שהתנה מכה" יימשק.

מאז חלפו הימים, גדלת, ואני לקנתי, ואתה לא רק שלא הלדקקת יותר לצערתי, אלא שהיווצרות התהפכו. שמחת תמיד לצלור לי ולסבא, רק פני מספר שבועות, צגרת לסבתא לשלוף את הבית והמדרכות, כדי שיהיה לה יותר קל. לא פגע אחת לי לסייד גלות וקירות אצלי בבית, כאילו מהרת להשיב לנו כמחולל, כאילו הרגשת שהזמן הולך ואולל, והמלאכה מרובה.

עלי להתוודות לפניך, רתם, כי אני סובל מנקיפות מצפון, עקב הרגשתי הלא טובה, שמטרידה אותי לאחר מותך הטראדי ולא נותנת לי מנוח בלילות, הרגשותי אלה נובעות מהמחשבה שלא הייתי מספיק נחמד וכלה חביב אליך, כמו הוריק שצטפו אותך בחיבוקים ונשיקות בכל הלדננות. אולי מפני שהם אהבו אותך יותר ממני, או אולי מפני שישטת החינוך שלי מיושנת וקשוחה יותר, ופחות מפנקת, על כל פנים, ובדיעבד, במצחקי לבי,

היית, ותשאר לצד בזכרונני, יקר ואהוב, לא פחות משוב נכד אחר. שום מילים שבצופם לא יכולות לנחמני על שנלקחת מאתנו, כצנף מרכבי שנדע מצף המשפחה המאובת.

רתם, נכדי הנצרך, אתה הוא שחרת בסירות המסוכן ביחידת הנח"ל, כי כק חונכת, מסור לצבא ההסנה לישראל, וצווד בראש החץ. על כן, בכל הכבוד הראוי, אני גאה בק ומצדיע לך.

רתם, נכדי היקר, רציתי שתדע, בין אם אתה שוכב באדמת ירושלים הקדושה, ובין אם נשמתך בשמים מצל, שאני השתדלתי, עם כל אהבתי אליך, להתנהג כפי שאתה היית רוצה, שאהיה חזק, ואמננס כמעט שלא בכיתי בפרהסיה, לא בהללויותך והמצמררת, ולא במשק ימי השבעה הבוכיים. את דמעותי הורדתי בהסתר עד כמה שיכולתי, בציקר בשכבי מתחת לשמיכת הפוק. ואולי מפני שציני יבשו במקצת באחרית ימי? בצצט זה לא משנה, מה שחשוב הוא שאני נמשך לשמור על משפחה מאובת, על הוריק ואחיותיך הנדירים, נמשך לשמור על הרמוניה הדדית בהמשק, למרות החלל הפצור שהגאת בחסרונך, נמשך בליכוד וליבוס המשפחה המוצלחת שלנו כפי שהיתה עד עכשיו ובמיוחד כפי שאבא שלך דוד, אהב ומתדל שאמננס כק יהיה.

לסיום רתם חביבי, רתם גבור שלנו, על שמסרת את נפשך - על שמירת המולדת ועל הגנת צפון המדינה, לא נותר לנו אלא לאחל לך שינצחו לך רגבי צפרק - יהי לזכרך ברק בקרבנו לצד.

כל-כך הרהר חודשים סברו מאז האקרה ולי סביינקסה
מאז אהבין מה בזיוק קרה שם.
סברה כהר יוקר מנה ולי נצמה כאילו רק אקראל קרה האסון.

יחז סם זאת אני מרגישה כאילו האון שנים לא ראיתי אותך
כאילו אל פסם לא היית איתי כי יש לי כ"כ הרהר מה אומר
ואם בכל זאת יש איזשהי נחמה אל היא מסתבאת הבה
שנפרדנו בצדק הכי יפה. יצטנו כמה אהבנו. יצטנו כמה הסרנו
אחז את השני אל הכל. פסם זה היה נראה מצחיק אהבנו בכל שיחה
או מכתב כמה שאני מוצר ואוהבת אותך אל כל מה ששית
השילי. היום האם לאחור אני חושבת שזה הצדק האם הייתה
ששית אי פסם.

אני לא מצליחה להסביר האילים את הקשר שהיה לנו כל-כך הרהר
שנים. אני רק אומר שהוא היה הכי אהב שיכול היה להיות
מה שהוא לא נמשך אצלה. כמו ששנו קמיו

לסולם. אל אחז לא יוכל אלא את החסר ששאר מה. והאקוס
הזה קמיו ישר שאור רק אק.

אוהבת אותך
וכל כך מתגעגעת

[ללא שם, הונח בחר הרצל]

קברו של רתם, יום הזיכרון לחללי
צה"ל התשע"ג



"זה מה

שנשאר, רק

כמה רגעים,

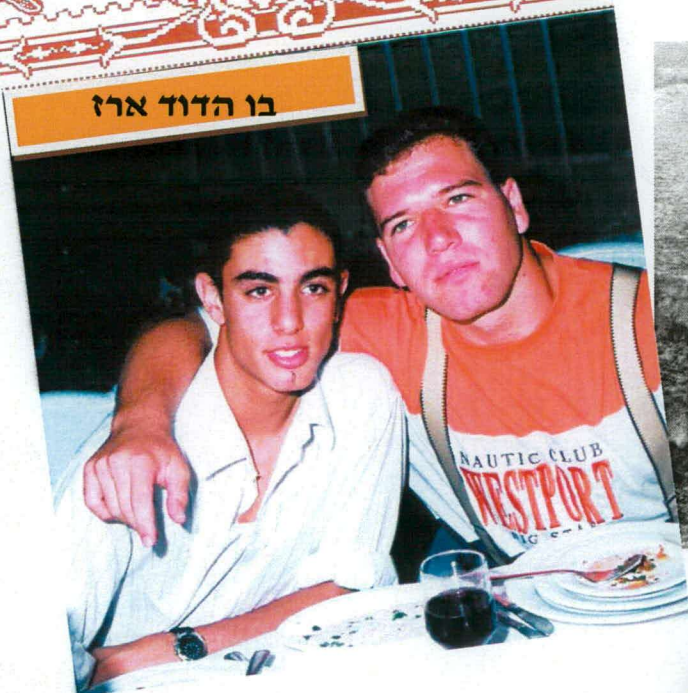
הרבה בדמיון,

מעט בחיים..."

תמונות מספרות

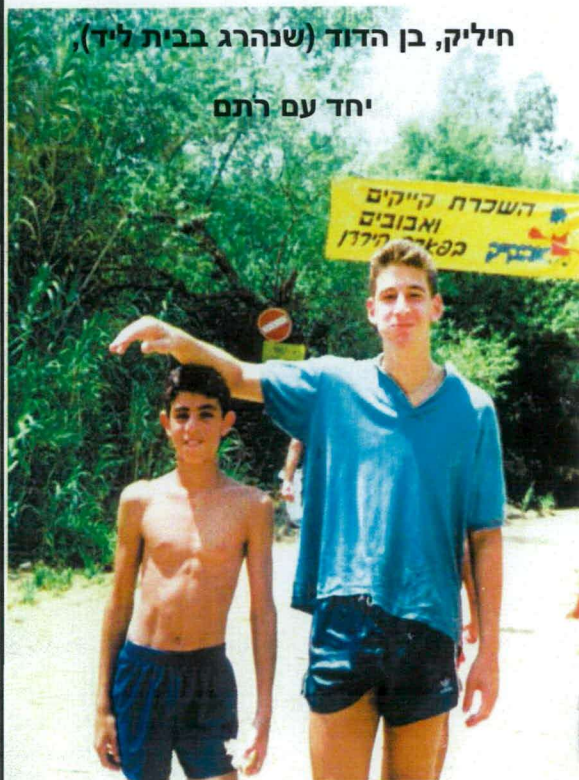
חיוך שונה זהב !

בן הדוד ארז

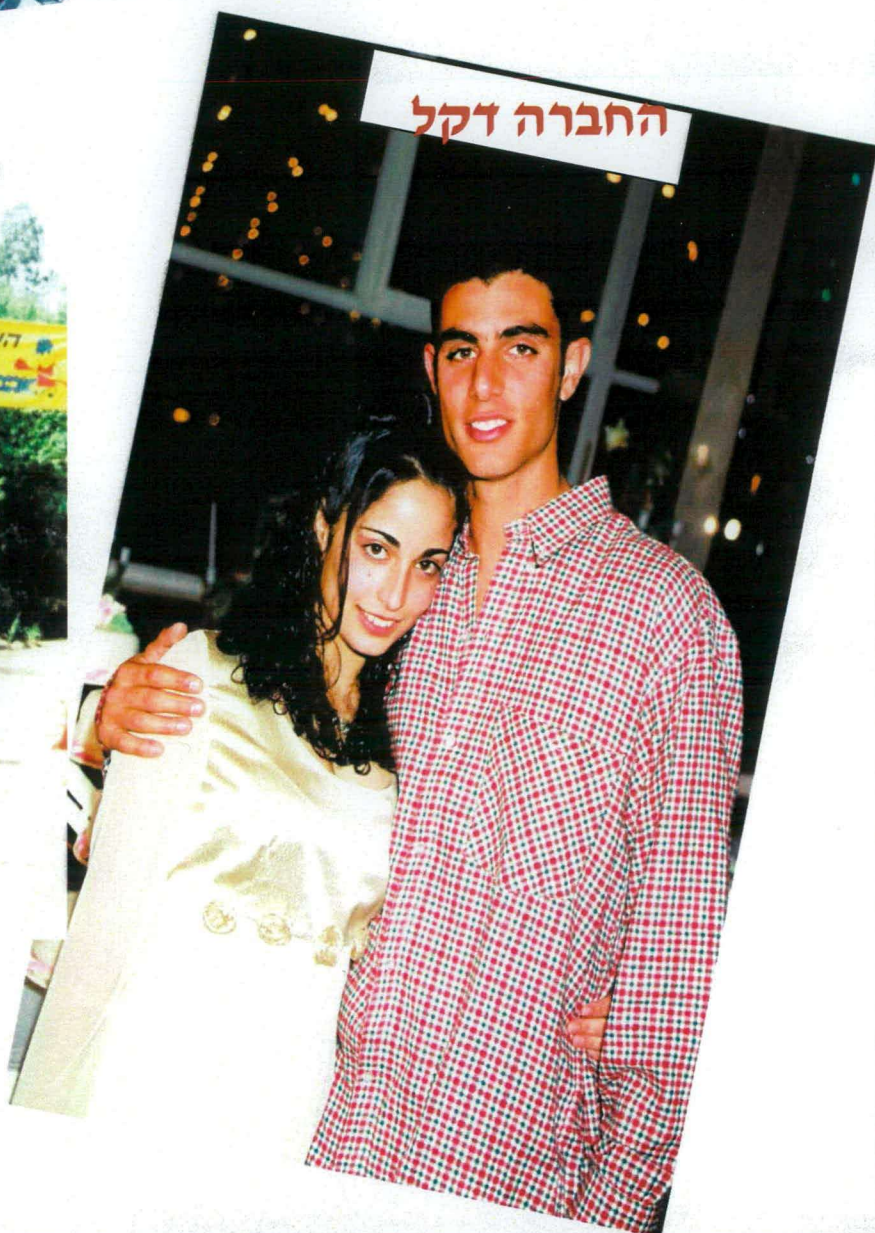


חיליק, בן הדוד (שנהרג בבית ליד),

יחד עם רתם



החברה דקל



רתם כתב בכיתה ז' סיפור שהוא גם שמח וגם עצוב, וממחיש את
האופטימיות הרבה שלו.

פצמים אני אהב לזכור בדודים שלי שהיו
זרים בבית שלי, כלומר, היה קיר מצדן
בצדו של סבא מאקסימום, חצר משותפת,
ואקדמיה אגלה חיים מתחבוס, אף פעם לא חסר
חלב לחם וכל דבר.

לכלבים היו שני בתים וחצר סבא מאר בערב!
בתים היו מאחורי סבבה, ובטנים האחרונות נהיה
הרבה יותר נחמד, נולד משבו קטן שקוראים
לם נוצה תינוקת אשר אשר, שצר בביר, צינור
כחולות, ובנים שתמיד מאיד צוהרים, גם לתינוקת
הזאת היו שני בתים וכל הביתן היו פתוחים
באמצע, האבות והאמהות שלה!

צד שנים אחד החלל הדודים שלי נצטוו
לרש בבית עם שלוש בנות, אחת בת
שנה, השנייה בכיתה ה', עם אחות הקטנה,
ושלוש בכיתה ז', בייל, ופאלל שכן אחד
נשוי ללא ילדים מתגורר כבר שנת"ס וחצי
להרחבת הבירה, אברו דוד" לאבית-זאב
לויאל עם שלוש קומות. לאחר שקיבל

70,000 דולר ביצויים לאור שצב

14 נטה באלימנט, חבר את ביתו

ב - 110,000 דולר וקרנב ב - 190,000

דולר את הקורה של דוד של דוד בורח!

וכאן נחמד הספור המוח והצבוב שלי,

אבל היחסים שלנו ועל דברים שלי לא

ימרו לפועל!

רוח, סוף של שני שני

וחיילי אבנר, מלחמה

לא פי ימנו אבנר ימנו -

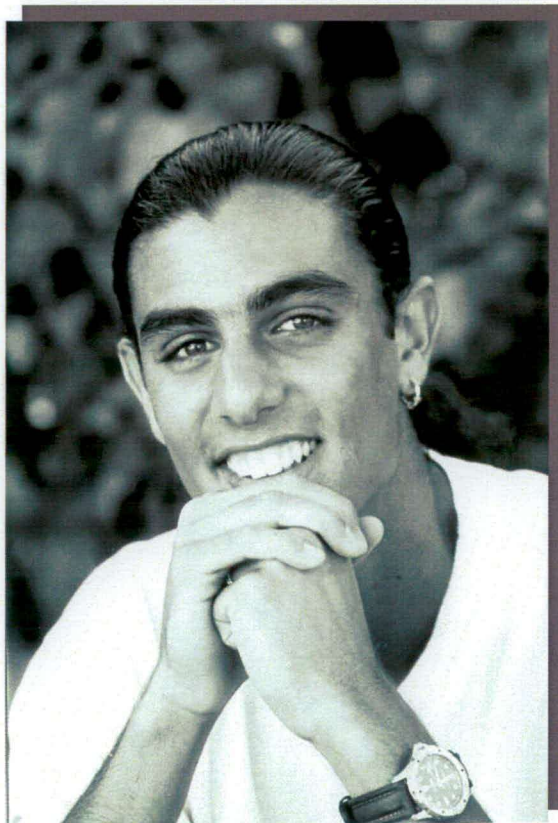
החיה נחמה בליבנו

סמנך של אבנר, סוף

היסיק בנר בקרש,

(זה ספור אחימי שקרה)

נכתב בצבב רק ל' רחם שבביל!



אמא טליה עם הילדים כשהיו קטנים



משפחת שרביט בחתונה של שני ויריב, מאי 2012



סבתא טליה והנכדים



צבא הגנה לישראל



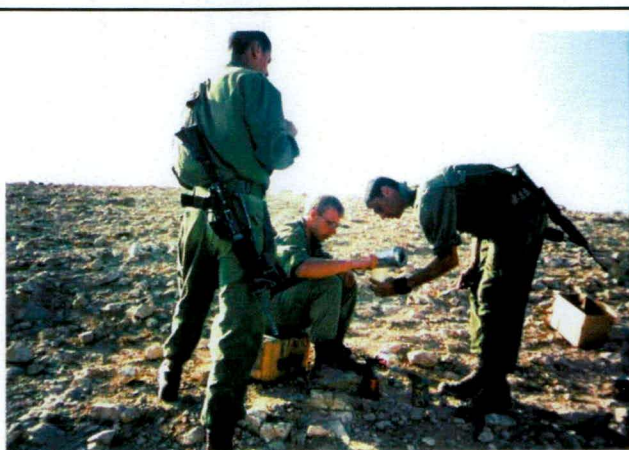
אחד איש המילואים של וועט נחתם. במסגרת המילואים
הקורס נחתם למסגרת המילואים



תלמיד אהבתי עמאת את המילואים
המילואים עם תלמיד שרואה במילואים כמילואים

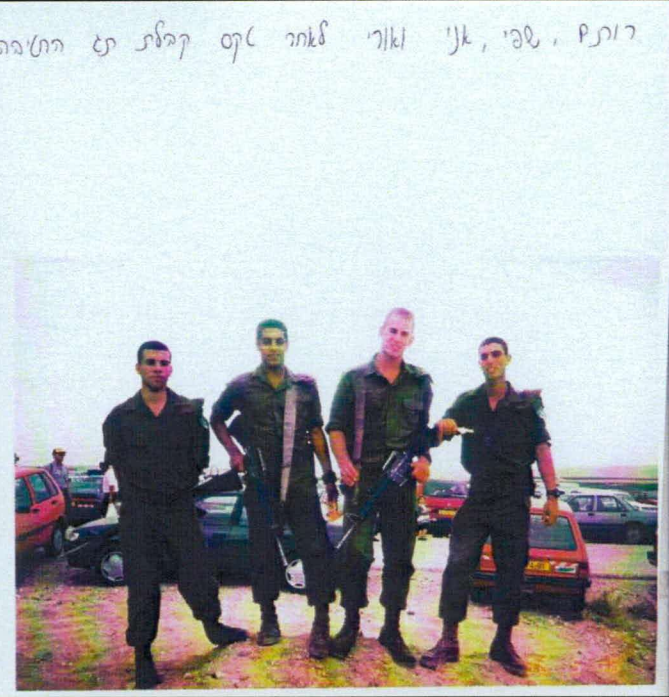
אסף שמחי חבר מהצוות תיאר את האירוע שבכל תמונה באלבום הצבא שלו. לאחר נפילתו של רתם הוא שלח את התמונות למשפחה והן מדברות בעד עצמן..

הכנאצ
עם פלם פכ
גנול בזות
נשאה אלה
שדלנז לבול
אינה קר טו זהו



רותם, שלמי, אנו ואורי לאחר אקס קהלת תה התיבה

צוות צירקא בפסולא



הצוות אנון את הציר, יעירות הוא ככה
אנון (אנון) הוא ארכסר צעזאן לססור צס יעיר איתן
והסמור בין החברה צתת אפיס פאילאופ.



אברה בל אק, ביטרון על נול הדנו נקדס את דרכו סנציוס צצולאית. 28/10/96

דא הסקא וחת בוננו!

דיתם בייכוב אלאל ספת ליגוק צציר צס אצסאן.

העיתונות מספרת על האסון



די נבדק

לא להחזרה

עורך:
אלון שליו

העורך האחראי:
ארינן מוזס

העורך האחראי
הראשון:
נח מוזס ז"ל

יו"ר ההנהלה
הראשון:
יהודה מוזס ז"ל

העורך לשעבר:
ד"ר ת. רוזנבלום ז"ל

Yed

עשה לוחמים מסירת הנח"ל נהר



יחד שירתו בנח"ל שני האחים, בציילום: סוזי ובוני, אתמול, בהלום

סמל ניב סדן



סמל רותם שרביט



צידקר



ס נהרגו בפיצוץ מטען צד, אתמול
בוקר • במשך שעות ניסו מסוקים
את הכוח, בעוד רופאים מטפלים
ם בתנאי שדה • לבסוף בוצע פינוי
ם • פצוע אחד מאושפז במצב
מרדכי: הפצוע עלול להשפיע על
השלום • הושיא ויצמן לנחניה:
אי אפשר להמשיך • עמודים 2-3

הודו של רותם שרביט רג בפיגוע בבית ליד

אולי: "מלאך המוות כבר מכיר את הדרך למשפחה שלנו"

מטען קטן

הנח"ל נכאע בד צני שלושה שבועות

התפוצץ בדרום לבנון בלילה שבין רביעי לחמישי גרם למותם של שלושה לוחמים יונתן צירקל, בן 21, סמל ניב סדן, בן 19, סמל רתב שרביט, בן 19. נראה שהלכו בראש הכוח, פגע בתיל ממעיד או בפס דריכה - והפעיל את המטען רביעי

התקרית

אתמול בפקוד הצפון, העי הכוח פעלו כנדרש. "זה ס רע", אמר אחד הקצינים. על הונה המטען משמאל לשביל ההייל, והופעל עלידו מפ יונתן צירקל, או עלידו סמל שבער לצידו. גורמים שונים מול, כי מחבלי החיזבאללה תר בהסתרת מטענים לצד הסלעי והתלול, ולא היתה דרך לאתר את המטען ולמנו.

"מדובר במילכוד"
"מדובר במטען גדול ורבי בנוי מעשרות גולות של פ בחיילי הכוח", הסביר אלוף עמירם לוי. גורם צבאי בכי למעייבו: "ברור כמעט לחלו בר כאן בהפעלה אלקטרונית אלא במילכוד. האפשרות ה בלילה, ולהפעיל את המטען היא קלושה".

גם העובדה שלא נפתו היילי הכוח מעידה על כך הופעל עלידו מחבלים שהו אלא הוטמן קודם לכן.

רועי רגב, שנמצא החוק יותר במקום הפי צוץ, נפגע באורח בינוני. שניהם נפגעו מעשרות כדורי מתכת בכל חלקי גופם. שני חובשים שהלכו מאחור רצו אל ראש הכוח, וניהרו להגיש עזרה ראשונה לחביריהם. עליפי הערכה, שמרו חיילי הכוח על רוחתם, וכמוצאה מכך לא נפגעו חיילים נוספים.

רקקה אחת לאחר הצות, הועבר דיווח על ההיתקלות, ומפקד הגדוד הגיע למקום עם שני רופאים, שהחלו לטפל בפצועים. הניקים הוזנקו גם מסוקי תילוף, ומסוקי חריפה שנועדו לחפות עליהם. מסוקי החי לויץ התקשו לנחות - הפעם לא בגלל אש של החיזבאללה, אלא בשל תנאי השטח הקשים. הפצועים הועברו לבית החולים רק כעבור כשלוש שעות, אבל הניסיונות להציל את הייו של סמל ניב סדן עלו בתוהו.

"המחבלים מיומנים"

כשהגיע לבית החולים המב"ש בחיפה, לא נותר לרופאים אלא לקבוע את מותו. רב"ט רועי רגב עבר שורה של ניתוחים, ואושפז במחלקה לטיפול נמרץ. מצבו הוגי ואיטט (ראה מסגרת). תחקיר ראשוני של האירוע, שנערך

מהתפוצצות מוקש. מעט לפני הצות עלה חצי ירה מעל האיוור, והאיר את הווארי. מזג האוויר היה בחור וקר.



בדיוק בחצות, דקות מעטות לפני שהכוח היה אמור להגיע למקום המארב, נשמע קול פיצוץ אדיר שהרעיד את הווארי כד זה. סמל הנראה, פגע אחר החיילים בחור בתיל ממעיד או בפס דריכה, והפעיל את המטען רביעי.

כל מי שהלך בחור נפגע. סגן יונתן צירקל וסמל רתב שרביט נהרגו במקום. הקסר, ניב סדן, נפגע באורח אנוש. רב"ט

וסי לוי
פיקוד הנח"ל - סגן סמל ניב סדן, בן 19, בן 19 - נהרגו בלילה ה, מהתפוצצות מטי לוחם רביעי, רב"ט באורח בינוני וסונה "ב" בחיפה. במה התפוצץ כאשר יורת היה בדרכו למאי של רצועת הביטחון. נהרג, לפני כשלושה יורה של לוחמי הסיי יי ביטון.

או ביום רביעי בלילה, ה המרכזית של איוור להנחי מארב להחבלי יח חיילי מפקד הצות, בחור הלכו איתו סמל רביעי רגב, והקסר ניב

ירו היטב את האיוור. לפני כן, ב"8 בינואר, אשון אורי ביטון ו"ל,

3 חיילים נהרגו בפיצוץ מטען בלבנון; מרדכי מזהיר משיבוש תהליך השלום

וויצמן: "ישראל חייבת לפתור את הבעיה"; רוסיה פועלת לצירוף סוריה ולבנון לשיחות הרב-צדדיות

מואת איתן רבין

מפיצוץ מטען צד. חייל נוסף נפצע באורח בינוני ער קשה. ארגון חיובאללה קיבל אחריות על הנחת המטען, שנועד לפגוע בכוח של צה"ל או של צד"ל.

שלושה חיילים מפלוגת הסיוור של חטיבת הנח"ל נהרגו שלוש בלילה בדרום לבנון,

ההרוגים הם: מפקד הכוח, סגן יונתן צירקל, בן 21 מקיבוץ שרבל; סמל ניב טרן, בן 19 מקיבוץ מגידו; סמל רותם שרביט, בן 19 מירושלים. הלוויותיהם של ציר

קל ושרביט התקיימו אתמול. סרן ייקר היום בשעה 11 בבית העלמין בקיבוץ. המטען הופעל באזור וארי אלמן, נגד כוח שהיה בפעילות מבצעית סמוך לאזור השומריות. מפקד הכוח, הקשר ואחר הלווה מים נהרגו. הפצוע, סמל רועי רגב מקיבוץ שער העמקים, פונה למרכז הרפואי רמב"ם בחיפה.

ראו עמוד 2א

שאמורות להיערך באפריל במוסקבה. כך מסר אתמול שר החוץ הרוסי, יבגני פרימאקוב, בפגישת שקיים בלשכות עם שר החוץ עסייה והמסחר נתן שרנסקי.

לדברי פרימאקוב, רוסיה יכיר לה למלא תפקיד חשוב בתהליך השלום, בגלל קשריה ההדוקים עם סוריה והפלסטינאים. הוא ציין, כי רוסיה העבירה באחרונה מסרים חיוביים מישראל לסוריה.

לאחר הפגישה אמר שרנסקי, כי הפגישה נערכה באווירה ידידותית המלמדת על השינוי הרב שחל בממשלת רוסיה, אך החשד נות בין שתי המדינות עדיין לא פגה. לדבריו, היחסים חייבים להתחזק כדי שרוסיה תוכל לקחת חלק פעיל בתהליך המדיני.

יופי ורטור מוסיף: ח"כ אפרים סנה (עבודה) קורא לתקוף יעדים אסטרטגיים וכלכליים של סוריה בלבנון, במטרה לרסן את פעילות חיובאללה.

לדבריו, על ישראל לפגוע באינטרסים הסוריים בלבנון, המביאים בעבודה רווח כלכלי. הוא הביא כדוגמה את תקיפת תחנת החשמל בביירות, בזמן מבצע ענבי זעם. סנה שלל את ההצעה לסגת באורח חד-צדדי מלבנון, באמרו: "אין ואקום בלבנון, ומי

שר הביטחון, יצחק מרדכי, מזהיר כי ההסלמה הנמשכת בדרום לבנון עלולה להשפיע באופן שלילי על תהליך השלום. הוא הנחה את אלוף פיקוד הצפון להמשיך בפעילות היוזמה נגד אנשי חיובאללה. מרדכי הטיל את האחריות לתקרית על ממשלת לבנון, ועל גורמים המסייעים בעקיפין ובמישרין לארגוני המי חבלים.

קצין במטה הכללי מתח אמש ביקורת על הוויכוח הציבורי המנהל, בעניין נסיגה של ישראל מלבנון. לטענתו, הדיון הפומבי משפיע באופן ישיר על מוראל החיילים ופעילותם. (ע) נשיא המדינה, עזר וייצמן, אמר כי אי אפשר לנהל שר



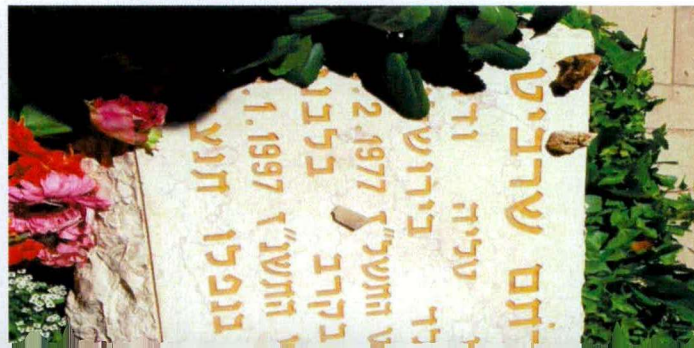
סמל ניב טרן



סמל רותם שרביט



סג"מ יונתן צירקל



ב"קשתי ממנו שישאר חי ולא יהיה תמונה של גיבור על קיר"



צילום: פלאש 90

הוריו של סמל רתם שרביט ליד הקבר הטרי של בנו

מאת גידי שמרלינג ויהודה גולן

"ביקשתי ממנו שישאר חי ולא יהיה תמונה של גיבור על הקיר", כך, בקול חנוק מדמעות, שוחזרה שני שרביט בת 17, אחותו הצעירה של סמל רתם שרביט ז"ל בן 19 מירושלים, את שוחת הטלפון האחרונה ביניהם, שעות ספורות לפני שאירע הפיגוע הקטלני.

מאות חברים, קרובי משפחה וחברים לנשק ליוו אתמול במזג אוויר סוער את סמל רתם שרביט ז"ל בדרכו האחרונה, בבית העלמין

הנח"ל. "היית חייל משקיע אוהב את החטיבה והפלוגה. אומרים שגם אהבת את החיים ואנחנו נמשיך את המשימה במקום בו הפסקת". "אתה נפלת בראש הכח ועל כך גאוותנו", הוסיף סגן מפקד הסיירת.

קרוב משפחה פנה בקריאה נרגשת למפקדי צה"ל וביקש בבכי שישנו את דרך הפעולה של החיילים בלבנון. "אני מתחנן אליכם, תשנו את האסטרטגיה הזו. תחשבו על פיתרון לילדים". אביו של רתם קרא לבני המשפחה ולחברים שלא להישבר. "הלך הפרח, אבל אנחנו לא נשבר רתם